İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 6

Üç kişilik bir yer

LinguAula

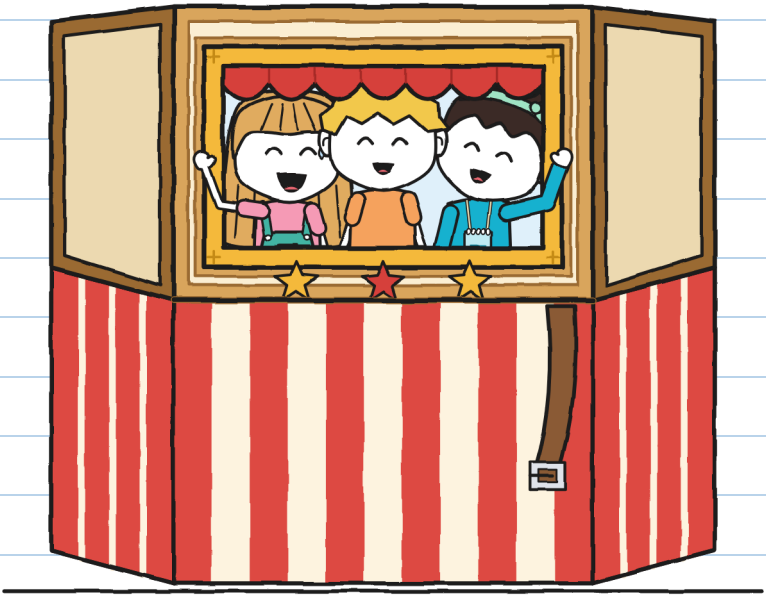

(Guni'nin defteri)

BEDEN L
İleri seviye · 11+

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 6

Üç kişilik bir yer

Metin ve resimler: LinguAula

BEDEN L · İleri seviye · 11+

Türkçe sürüm: LinguAula

İlk baskı: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

Sınıf ve ev için serbestçe fotokopi çekilebilir.

Serinin altıncı kitabı. Öncekiler: "Bu paket ısırıyor", "Gök gürültüsünden önce açmayın", "İade edin, lütfen", "Burada olmaz, Kırıntı!" ve "İki kişiye bir pasta".

LinguAula

Her bölüme linguaula.com'da çalış

Üçümüz. Tutamağı seçtim. —H.

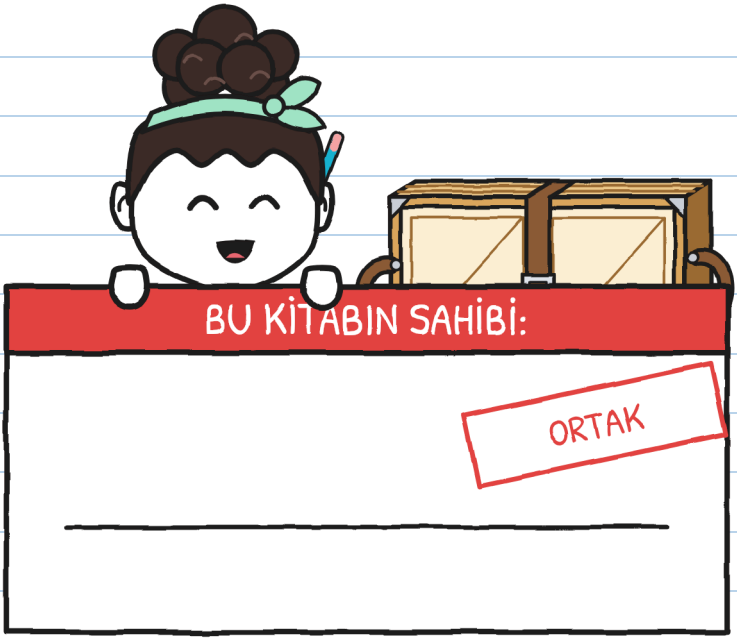

Ortak. Sığıyoruz. —H.

Bulursan katlanmış olarak geri ver.

Bu mühür yalnızca hikâyede olan şeyleri işaretler: ejderhalar gerçekte yoktur, paketler uçarak geri dönmez. Gerçek bir nakil için 76. sayfaya bak. —H.

KİM KİMDİR

Guni. Santimle ölçer. Bu hafta başka bir şeyi de sayıyor.

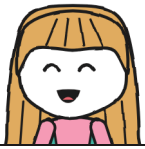

Hulita. Yolu bilir. Anlatmak başka mesele.

Noa. Hulita'nın eskiden beri arkadaşı. Adımla ölçer: adımları hep ayağında.

İrene. Tiyatro atölyesini yürütür. Nereden gideceğini söylemez: "dur" der.

Tonyo. ŞİMŞEK'ten ve dükkândan. Zaman tutar, fikir söylemez. Hemen hemen.

Mara. Paketi ödünç verir. Kutuyu bırakmaz.

6 numaralı paket. Bir kutuya sığan bir tiyatro. Kayışı kimse tutmazsa canı nerede isterse orada açılır.

R. Gönderen. Bu sefer bir envanterde bir satır bıraktı.

TESLİMAT DEFTERİ 6
Sahibi: Guni

ORTAK.

5 numaralı defter bir kadranda iki ibreyle bitti.
Bu turuncu, bir mandalina gibi, onda da dükkânın mührü var.

İlk sayfaya tek bir kelime yazdım ve yarım sayfayı boş bıraktım, ne olur ne olmaz. Bir dakika bile boş kalmadı.

İlk sayfayı kendi yazımla ortak ettim. —H.

BÖLÜM 1

Neden üç kişi gerekiyor?

Pazartesi günü okuldan çıkınca Hulita beni tezgâhta, elinde bir zarfla bekliyordu. Ne yeşildi ne mavi. Turkuazdı ve kapalıydı.

— Postacı getirdi. Üstünde "İmkânsız Teslimatlar dükkânına" yazıyor. Bir süredir açmıyorum.
— Ne kadar süredir?
— Yirmi sekiz dakikadır, dedi Tonyo kutusundan saate bakarak. Mahalle rekoru.

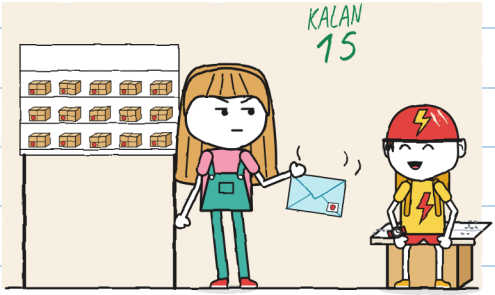

Benim değildi. Benim olmayan zarflar üç kat ağırdır. —H.

Mara onu bir tırnağıyla açtı.

Ben İrene, mahalle merkezindeki tiyatro atölyesinin sorumlusuyum.
Envanteri güncellerken bir satır buldum:
"Katlanır mini tiyatro: teslim alınmayı bekliyor."
Sizde mi?
31 Cumartesi mahalle yarışması var.
Mini tiyatro avlumuza katlanmış olarak ulaşırsa,
üç kişilik bir takım taşıyarak getirirse, orada hemen imzalarım.
Noa'nın takımında üç kişilik yer var; şimdilik yalnızca kendisi duruyor.

Hulita: benim! Artık tiyatro yapıyorum.
Paketlerden anlayan birini getir. –Noa

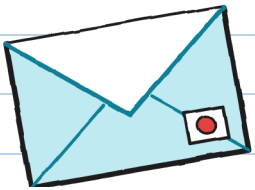

"Paketlerden anlayan biri." O bendim. "Paketler" hoşuma gitti. "Biri" kısmı, pek değil.

Saat beşte ikisi de geldi. İrene'nin elinde bir dosya vardı, üstünde bir sürü cebi olan bir yelek, boynunda da bir düdük. Noa'nın boynunda bir iple asılı bir defter, kulağının arkasında turkuaz bir kurşun kalem vardı.

Hulita'yla Noa o kadar uzun sarıldılar ki ölçmeye vaktim oldu: on bir saniye. Ben bir kenarda, defterle kaldım. Defter de bunun için işe yarar: elinde bir şey olsun diye.

— Bu Guni, dedi Hulita. Paketlerden anlar.
— Merhaba, paketlerden anlayan Guni, dedi Noa. Ve adımı defterine yazdı.

Mara mavi tabureye çıkıp rafından 6 numaralı paketi indirdi. Hepsi gibi bir kutu.

No. 6

AVLU ATÖLYESİ

İKİ KAPIDAN GİRİŞ

KATLANMIŞ TESLİM EDİN

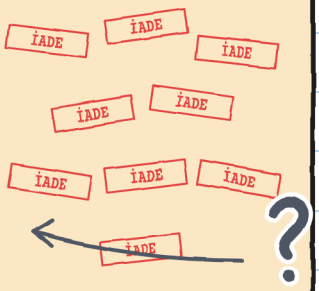

GÖNDEREN: R.

— Dokuz mühür, dedi Hulita.

— "İki kapı", diye okudu Noa. Hangi iki kapı?

İrene bilmiyordu. Mara da bilmiyordu. Ben soru işaretiyle not ettim.

— Dokuz kez götürdüm, dedi Mara. Pazartesileri bana dikiş grubu açıyordu. Çarşambaları koro. Cumaları satranç. "Atölye mi? Burası değil." Kimse bir atölye için imza atmıyordu.
— Tiyatro avluda prova yapar, dedi İrene. Avluda da zil yok.

Dosyayı açıp Mara'ya merkezin damgalı bir kâğıdını gösterdi.

— Artık kayıt defterinde: "Tiyatro atölyesi. Sorumlu: İrene." Bir atölye için artık imzalayan biri var.

— Artık imzalayan biri var; Mara neden kendi kutusunda götürmüyor, Elia'nın standı gibi? diye sordu Hulita.
— Kendi kutumda dokuz kez götürdüm, dedi Mara. Şimdi şartları alan taraf koyar.
— Katlanır mini tiyatro meydanlara götürülsün diye yapılır, dedi İrene. Çocuklarımın onu sokakta taşıyabildiğini görmem lazım. Taşıyamazlarsa bana yaramaz. Ben de bana yaramayanı imzalamam.

— Bunu ben bir fırında duymuştum, dedi Mara. Ve şartlarını kitabına yazdı. Etiket kutuda kalıyor, kutu da Mara'da.

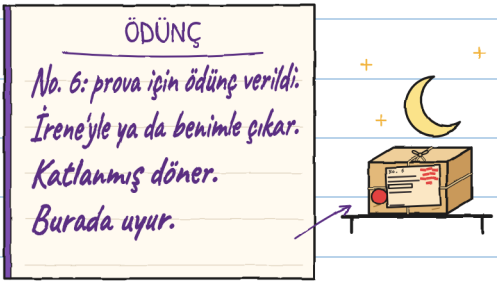

Rafında uyursa şafakta dönecek yeri kalmaz. Hâlâ dokuz mühürde. Sordum. —H.

Salı günü mahalle merkezinin avlusuna gittik. Oraya kaldırımdan, kendiliğinden kapanan demir bir kapıdan girilir.

Mara kutuyu yere koyup kapağı çıkardı. Dışarı çıkınca mini tiyatro büyüdü, Elia'nın standı gibi. Ben artık korkmuyorum: mezurayı çıkarırım.

6 NUMARALI PAKETİN ÖLÇÜLERİ

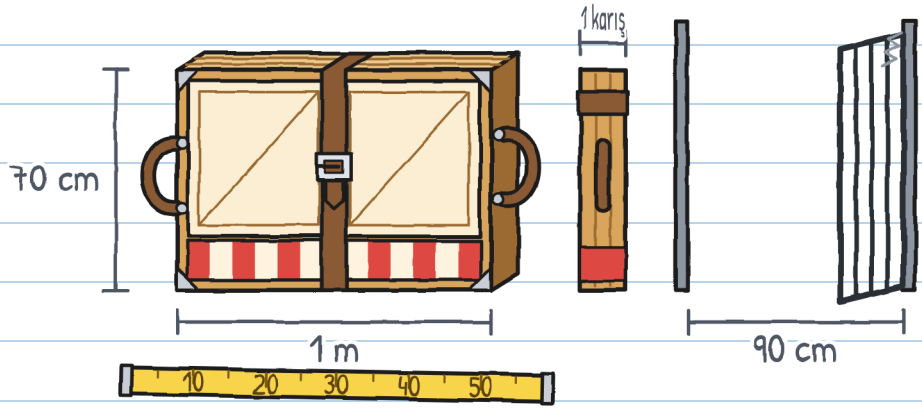

Yan yatınca demir kapıdan sığıyordu. Kolay olan buydu.

Her şeyden önce İrene bütün olup olmadığına bakmak istedi. Kayışı çözüp denki çevirdi. Paneller kendi ağırlıklarıyla kendiliğinden açıldı: klak, klak, klak. Üç duvarlı bir sahne, kısa bir perde ve arka panelde çerçeveli bir pencere.

Pencereden, elinde sandviçle oradan geçen Tonyo görünüyordu. Ağzı doluydu. Selam veremedi.

— Eksiksiz, dedi İrene. Atölye kuralı: eller tutamaklarda. Menteşelerde asla. Dönüşlerde de biri kayışı tutar.

İrene'yle Mara onu katlayıp kayışı bağladılar.

— Biz deneriz, dedi Hulita. Noa çoktan öbür tutamaktaydı.

Üçe kadar sayıp kaldırdılar. Taşıyabiliyorlardı. Avluda bir tur attılar. Demir kapıya geldiler. Demir kapı kapalıydı.

Hulita ona baktı. Noa ona baktı. Dört elleri vardı ve dördü de doluydu.

Ben iki metre ötedeydim; iki elim boştu, elimde bir defter vardı.

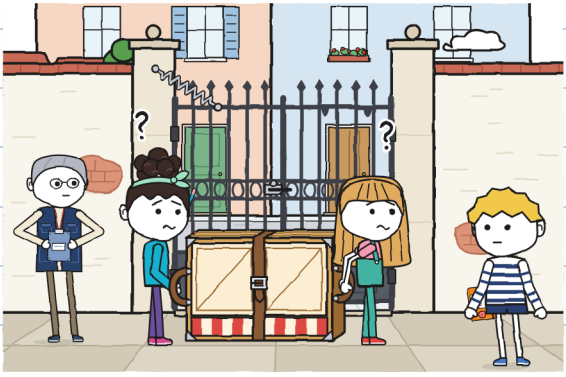

Demir kapıyı sırtımla tuttum. Geçtiler. İrene dosyaya bir şey yazdı.

O öğleden sonra bu defterin aletini icat ettim.

ÜÇLÜ ÖLÇER

her etapta kim ne yapıyor

	TAŞI 	YÖNLENDİR 	YOL AÇ
avlu, birinci deneme	Hulita ve Noa	Hulita ve Noa	
avlu, ikinci deneme	Hulita ve Noa	Hulita ve Noa	Guni

İki isim tekrarlandı, bir kutucuk boş: geçilmez. Kutucuk doluysa geçilir.

Bir de başka, daha küçük bir şey yazdım: "Bir demir kapıyı bir taş da tutar."

Etiketi anlamak kalmıştı.
— İki kapı, demir kapının iki kanadı, dedi Hulita.
— İkisini de açmak lazım, dedi Noa.
— Önce avlu duvarını dışarıdan ölçebiliriz, dedim.
Üçümüz aynı anda gösterdik. Hulita demir kapıyı. Noa atölye salonunu. Ben sokağı.
— Sonra, dediler ikisi de.

Ben tek başıma gittim. Avlu duvarının çevresini dolaştım ve bir şey buldum. Döndüğümde ben mahalleye gelmeden önce olmuş bir şeye gülüyorlardı. Ağzımı açtım.
— Karar verildi, Guni, dedi Hulita. İki kanat.
Ağzımı kapadım. Defteri de.

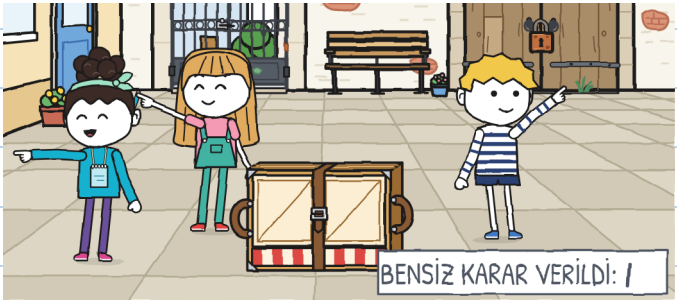

O çentiği iki gün sonra gördüm. Benimdi. —H.

BÖLÜM 2

Yolu kim biliyor?

Çarşamba günü ilk güzergâh vardı: dükkândan avluya, sokaktan. Ben geldiğimde ölçer çoktan doldurulmuştu. Yeşille.

— Sen ve Noa taşıyorsunuz, dedi Hulita. Ben yönlendiriyorum, yolu ben biliyorum. Önde gittiğim için de yol açıyorum.
— Gelirken düşündük, dedi Noa.

Yeşil silinmez. İkinci çentik.

ÜÇLÜ ÖLÇER

	TAŞI 	YÖNLENDİR 	YOL AÇ
avlu, birinci deneme	Hulita ve Noa	Hulita ve Noa	
avlu, ikinci deneme	Hulita ve Noa	Hulita ve Noa	Guni
dükkân → avlu	Guni ve Noa	Hulita	Hulita

BENSİZ KARAR VERİLDİ: II

— Çıkmadan önce bir kroki yapabiliriz, dedim.
Dönüşler numaralı.
— Krokiye gerek yok, dedi Hulita. Topal balığa kadar hep düz.

Noa'ya gülme geldi. Hulita'ya da.

— Hangi balık?
— Topal balık topal balıktır, dedi Noa.
— Uzun bir hikâye, dedi Hulita.
— Hem de çok güzel, dedi Noa.

Bana anlatmadılar. Üçüncü çentik.

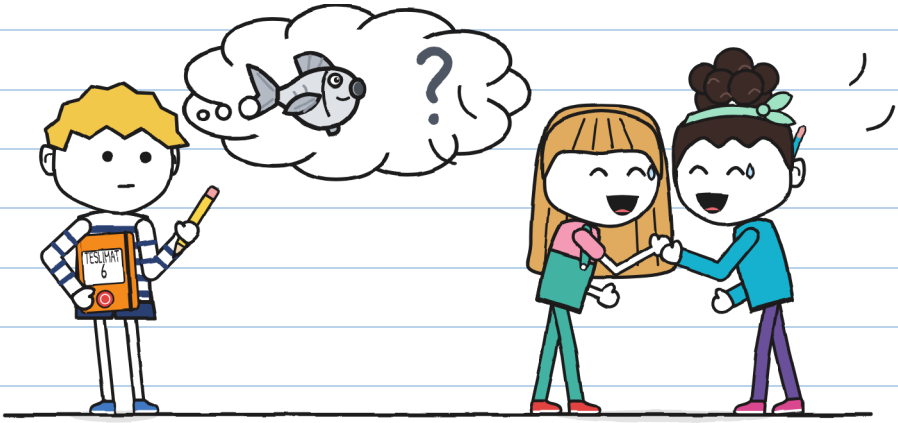

Mara mini tiyatroyu dükkânın kapısında kutusundan çıkardı. Noa kayışı birinci deliğe bağladı.

— Böylece vardığımızda daha çabuk çözülür.

Ben öndeydim, Noa arkada. Önde sokak görünür. Arkada yalnızca mini tiyatro görünür. İrene en sonda geliyordu, dosyası ve düdüğüyle. Nereden gideceğimizi söylemiyordu. Bir bordür olduğunda "dur" diyordu.

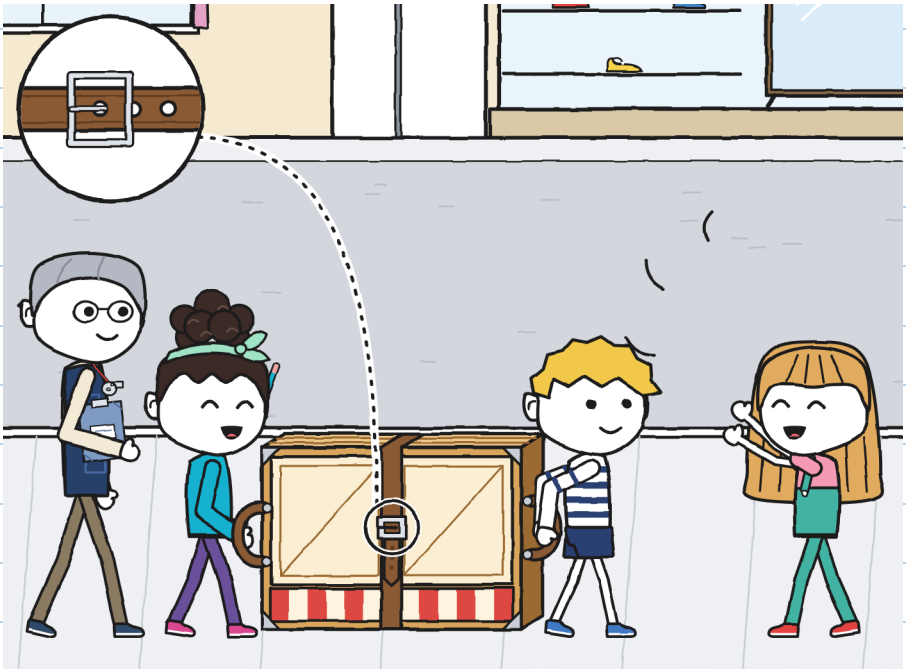

Hulita yol açmayı çok iyi yapıyordu.

— Yol açın, bir tiyatro geçiyor!

Ayakkabıcı kadın görmek için kapıya çıktı. Köpekli bir adam bir apartman girişinde bekledi. Uzakta, mahallenin öbür ucunda küçük bir zil çaldı. Tilin.

— ŞİMŞEK yarışma için deneme yapıyor, dedi Noa. Bisikletle, bir zarfla gidiyorlar. Biz yürüyerek, bununla.
— Bununla koşulmaz, dedi İrene.

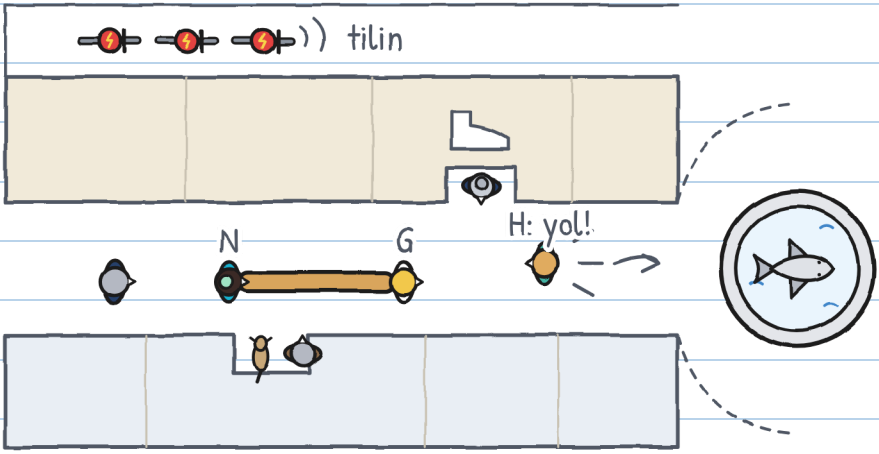

Çeşme meydancığına geldik. Hulita dönüp yönlendirmeyi bağırdı ve demir kapıyı tutmaya gitmek üzere merkeze doğru koşmaya başladı.

— Topal balığa kadar, sonra dön!

Ve artık yoktu.

Çeşmenin ortasında taştan bir balık var. İyice baktım. Benim tarafımdan bütün yüzgeçleri vardı.

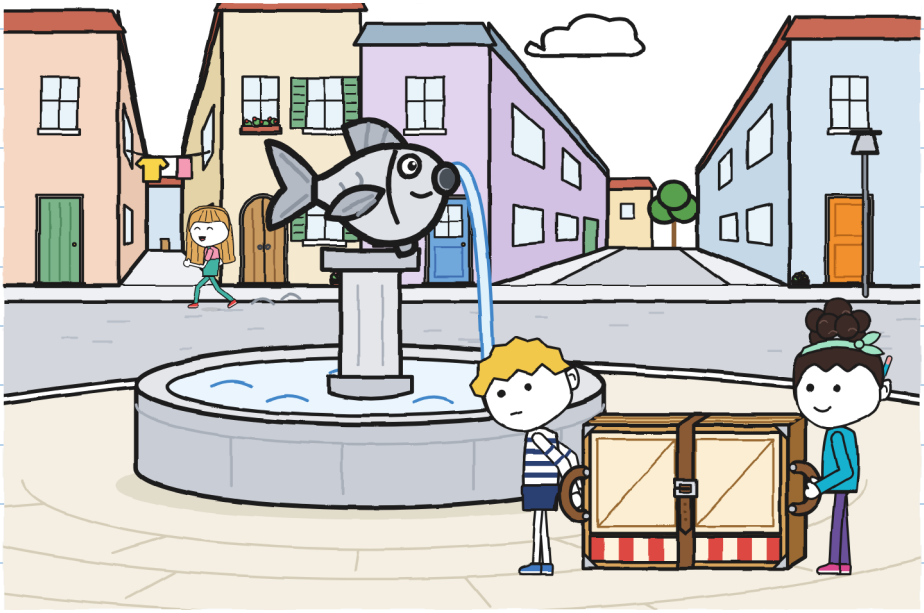

Hızlı düşündüm, ki bu benim işim değil.

Çeşmedeki balık: yüzgeçler görünüyor, hepsi.
Topal değil.
Başka bir balık vardır.

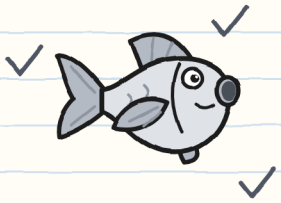

Dönmek: hangi yana?
Sol, dar sokak.
Sağ, geniş sokak.
Mini tiyatro geniş yerden daha iyi gider.

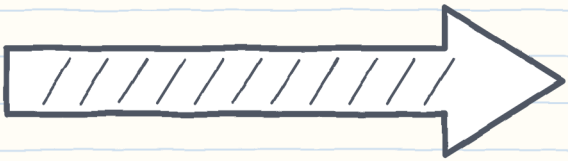

— Şimdi mi döneyim? diye sordum arkaya.
— Topal balıkta! dedi Noa mini tiyatronun arkasından.

Başka bir balık aramaya devam ettim. Yoktu.
Sağa döndüm.

Kimse "dönüş" demedi. Kimse kayışı tutmadı. Birinci delikte toka az dayanır.
Klak. Klak. Klak.

Paneller yavaşça, biri ardından öbürü, Noa'nın etrafında açıldı. İrene düdüğü çaldı. Gürültü kesilince sokağın ortasında bir tiyatro vardı. Tiyatronun içinde de Noa.
— Merhaba, dedi pencereden.

İrene Noa'nın ellerine baktı. Sonra benimkilere. Hepsi eksiksizdi: paneller hafiftir, yavaş açılır.

— Kim yönlendiriyordu? diye sordu.

Kimse cevap vermedi. Yönlendiren kişi iki sokak ötede bir demir kapıyı tutuyordu.

Onu İrene'yle ben, ellerimiz yan çubuklarda, katladık. Bu arada ölçtüm: ayağımdan çeşmeye dört metre.

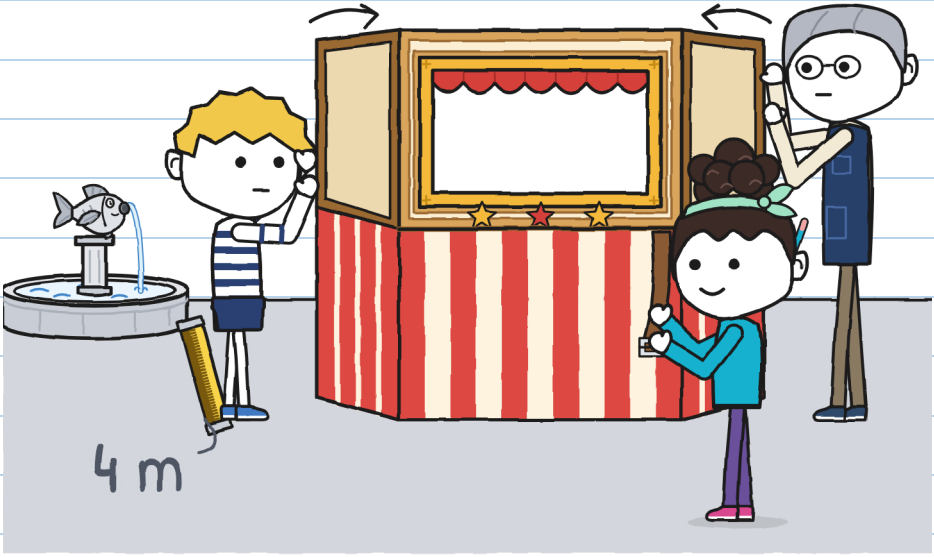

Hulita koşarak geri geldi.
— Ama topal balıktaydı!
— Hangi topal balık?
— Şu! —Çeşmeyi gösterdi—. Sola. Hep olduğu gibi.
— "Hep", ben gelmeden önceki zaman.
Hulita İrene'ye döndü.
— Şey, Guni kayboldu.
Ben kaybolmamıştım. Tam olarak nerede olduğumu biliyordum: çeşmeden dört metre ötede. Az önce ölçmüştüm.
Bunu da bensiz karara bağladılar. Dördüncü çentik.

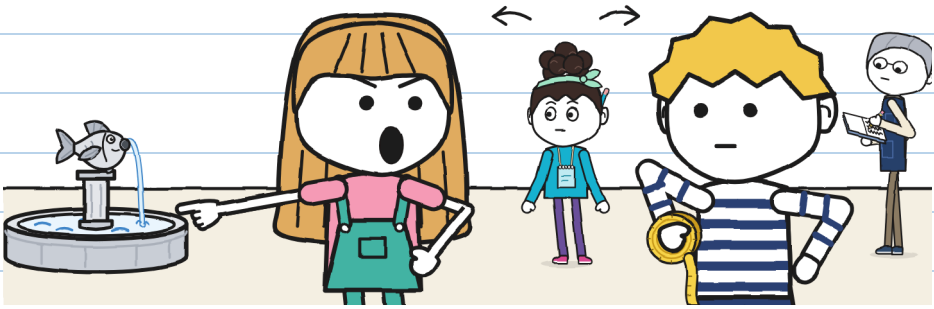

Yüksek sesle ve insanların önünde söyledim. Biliyorum. —H.

Bana balığın öbür yüzünü gösterdiler. Sol yüzgeci eksik. Görmek için olmadığını bilmek gerek.

Dönüşü tekrarladık. İlk seferde "dönüş" çok erken dedim. İkincide çok geç. Üçüncüsü çıktı ama kimse konuşmuyordu.

O sırada ŞİMŞEK yoldan geçti: Zoe, Bruno ve Tonyo, art arda, elleri gidonda. Köşede tilin. Çeşmenin etrafını yavaşlamadan ve birbirlerine değmeden döndüler.

— Birinci durak, ilk seferde, dedi Tonyo geçerken.

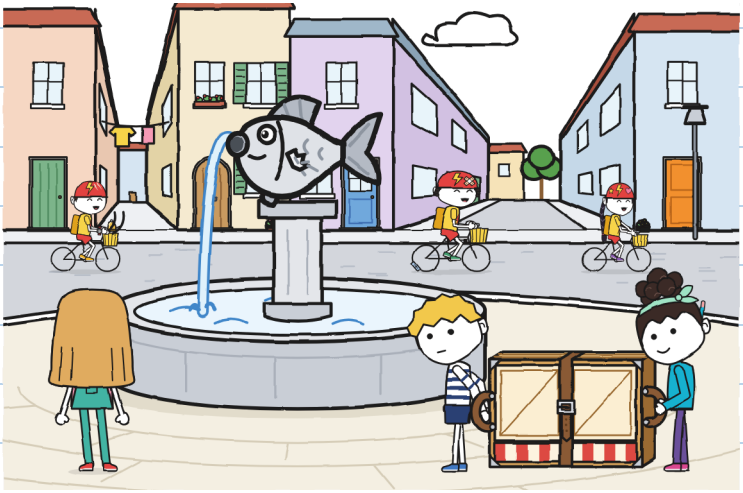

Avluya hava neredeyse kararmışken vardık. Mara mini tiyatroyu kutusuna koyup dükkâna götürdü.

Bugünü ölçere yazdım. Üç kutucuğun da adı vardı, yine de sokakta bir tiyatro açılmıştı. Ölçerde bir şey eksikti. Ne olduğunu bilemedim.

ÜÇLÜ ÖLÇER

	TAŞI 	YÖNLENDİR 	YOL AÇ 	
dükkân → avlu	Guni ve Noa	Hulita	Hulita	
dükkân → çeşme	Guni ve Noa	Hulita	Hulita	açıldı · 3 kez tekrarlandı

?

Adım o satırda iki kez geçiyor. İkisinde de ben yoktum. —H.

Evde, son sayfaya, salı günü avlu duvarının arkasında bulduğumu çizdim. Yalnızdım ama elimle kapattım.

Düşündüm: "Yarın yine hata yaparlar. O zaman çıkarırım."

İyi bir plan gibi geldi. Saati bile vardı.

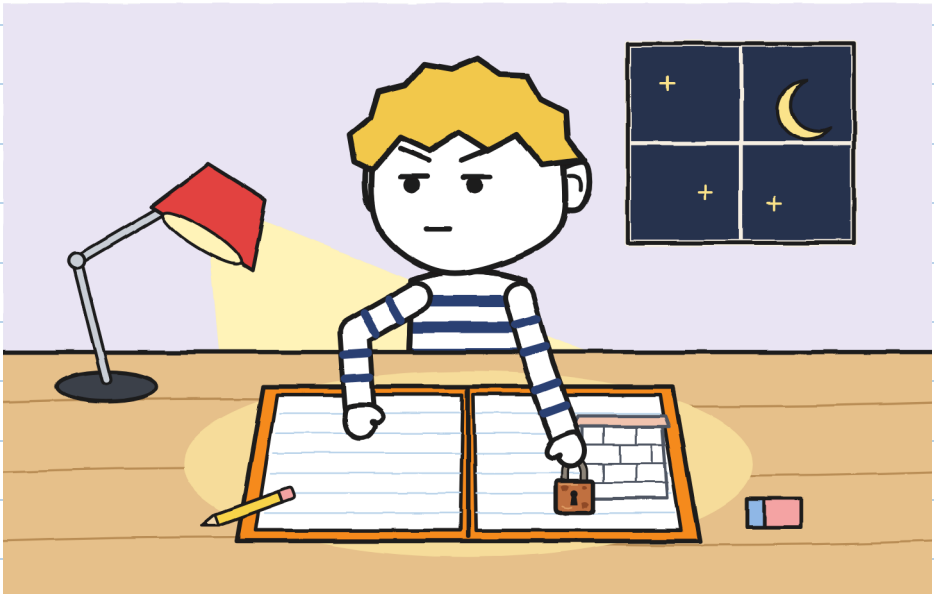

Bu sayfayı perşembe günü okudum. Hoşuma gitmedi. Çarşamba günkü benimki de. —H.

BÖLÜM 3

Guni'nin krokisi işe yarıyor mu?

O gece krokinin tamamını yaptım. Yukarıdan avlu, ölçülmüş duvar, demir kapı, çeşme, üç etap. Ve arkada, salı günkü şey.

Çok iyi bir kroki çıktı. Dörde katlayıp defterin içine koydum.

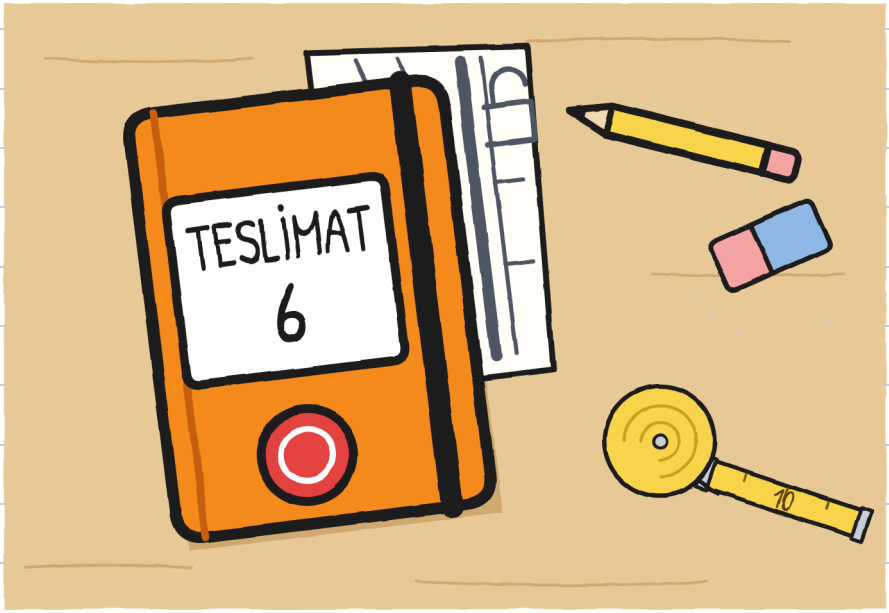

Perşembe günü dükkânda Noa sayıyordu.
— Kapıdan bordüre altı adım. Bordürden sokak lambasına on bir.
— Bu mezurayla ölçülür, dedim.
— Ben adımla ölçüyorum. Adımlarım hep ayağımda.

Bir adımını ölçtüm: elli sekiz santimetre. O defterine yazdı. Ben kendiminkine. Hulita bize iki saatin aynı saati göstermesini izler gibi bakıyordu.
Noa'nın başka bir Hulita olacağını sanmıştım. Değil.
Noa sayar.

İrene'yle avluya gittik. Hulita'yla Noa fikirlerini denemek istiyordu: demir kapının iki kanadını da açmak.
Birinci kanat kendiliğinden açılıp kapanıyor. İkincisi açılmadı. Boyanın üstünde boya var, yerde de bir vida.

— O zaman etiket yanlış, dedi Hulita.
— Kesin, dedi Noa.
İki saniyede karar verdiler. Çentik için kalemi çıkardım. Beşincisi olacaktı.

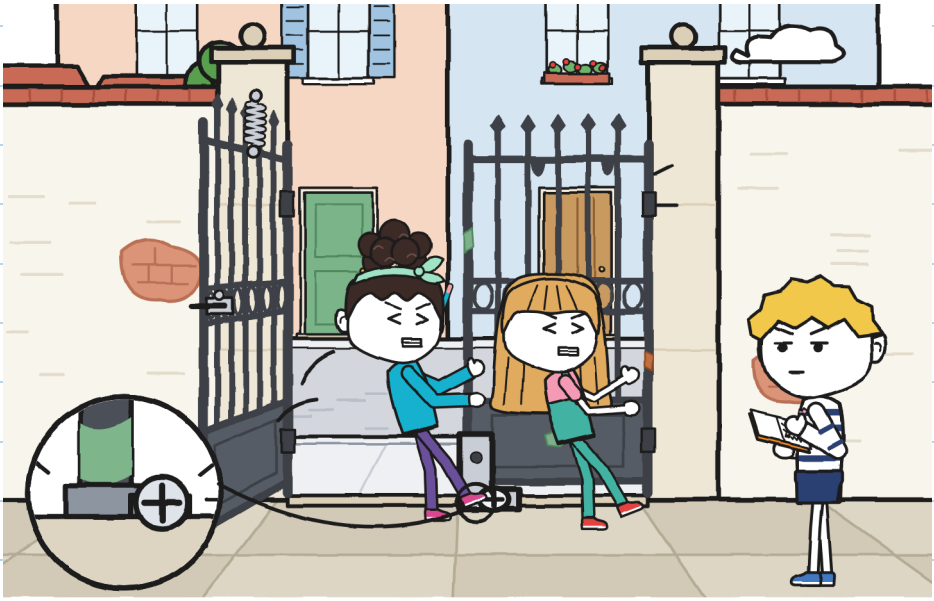

Yapmadım.

Çentiklerin sırasına baktım. Bir tane eksikti. Salı günü avlu duvarının arkasında ben de kimseye sormadan bir şeye karar vermiştim: susmaya.

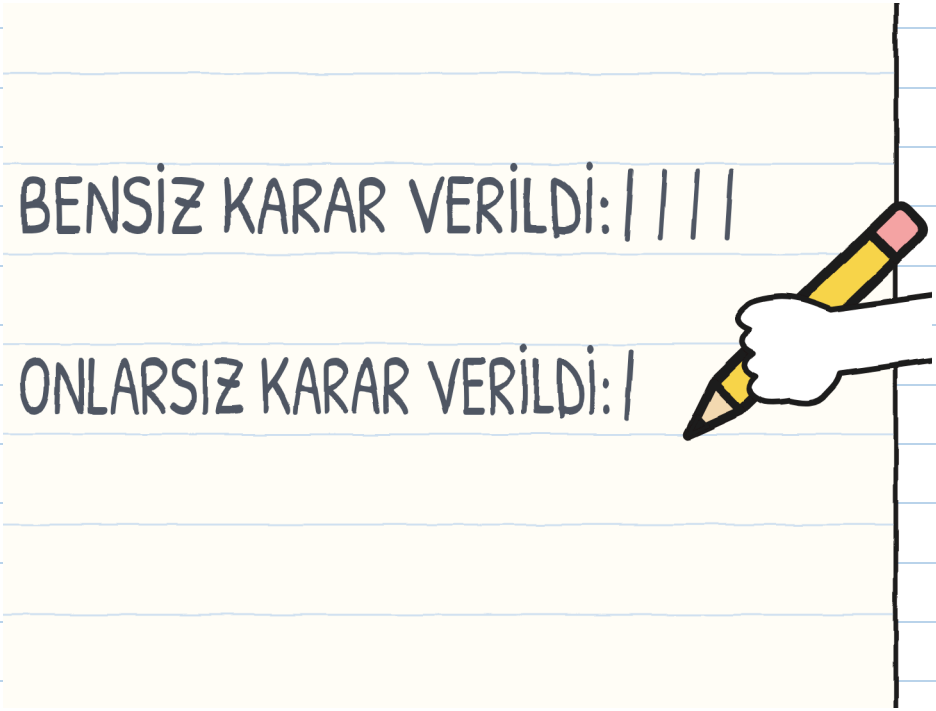

— Etiket yanlış değil, dedim. Sesim istediğimden yüksek çıktı. — Avlunun başka bir kapısı var. Arkada, kanal ara sokağında. Eski ve asma kilitli. Salı günü buldum.

Krokiyi çıkarıp mini tiyatronun üstünde açtım.

— Salı günü mü? dedi Hulita.
— Salı günü. Sonra haklı çıkayım diye sakladım.

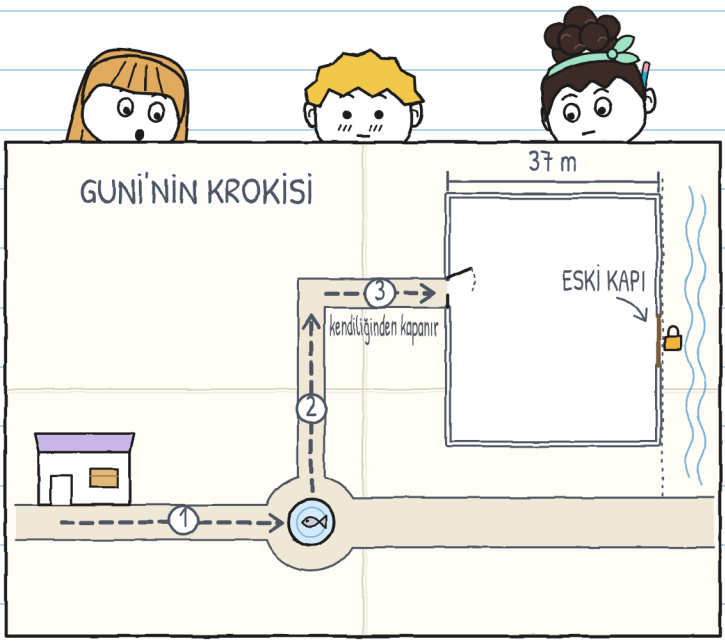

Bir süre kimse bir şey demedi. Ölçtüm: uzundu.
— Tamam, dedi Noa. Ve kapıyı kendi haritasına çizdi.
Hulita "tamam" demedi. Bir ayağını oynatıyordu.
— Dün bize çok iyi gelirdi.
— Evet.

Avluda saklanacak köşe yok. Ben de aramadım.
Olduğum yerde, kroki açık, kaldım.

"Tamam" demedim çünkü henüz doğru değildi. —H.

Üçümüz, İrene'yle birlikte, görmeye gittik. Noa avlu duvarını saydı: altmış dört adım. Bende zaten vardı: otuz yedi metre. Aynı çıkıyordu.

Eski kapı ahşap, iki kanatlı, bir devin yatağı kadar geniş. Asma kilitte kilitten çok pas var.

— Yıllardır kapalı, dedi İrene. Ben onu hep böyle gördüm.

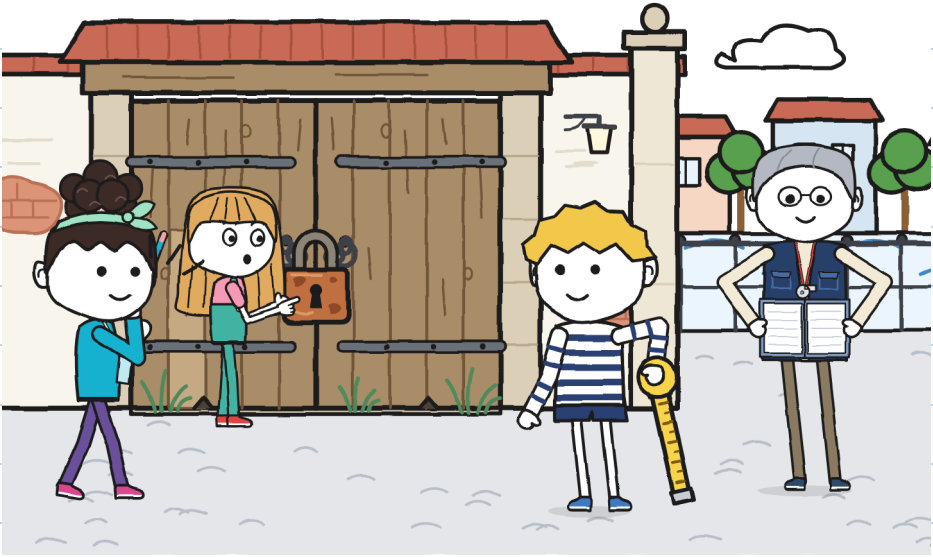

İrene merkezin kayıt defterinde sarı bir sayfaya kadar aradı.

— İşte. Bu kapı kullanılırken avluya iki yerden girilirdi: demir kapıdan ya da buradan. Ona "iki kapılı olan" derlerdi. Ve tüm gruplardan yalnızca tiyatro avluda prova yapıyor.

— O zaman etiket bir bilmece değil, dedi Noa.

— Bir adres, dedim ben.

"Avlu atölyesi. İki kapıdan giriş." Doğru yazılmıştı. Sadece eskiydi.

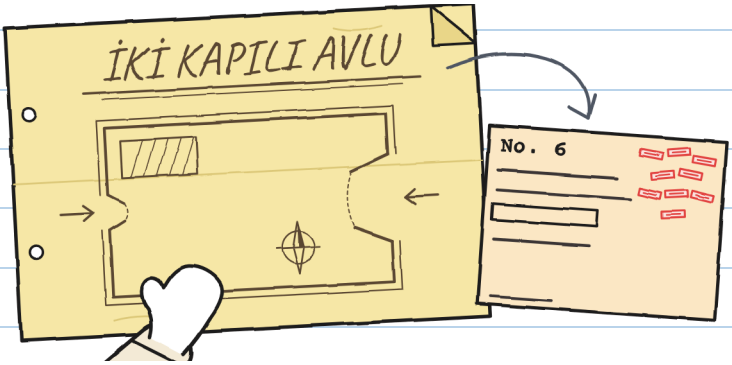

Mara sonra o asma kilidi dokuz kez gördüğünü söyledi. Kapalı bir kapının sayılmadığını sanmıştı. —H.

Anahtar dosyadaydı, bir zarfın içinde: "Eski kapı. Kaybetme." İrene asma kilidi açtı. Kapı bir gemi gıcırtısı çıkardı.

İçeride, avluda, satranççılar masaları güneşe çıkarmıştı. İrene mini tiyatroyu ortada açtı, iki kapı arasında ne kadar yer bıraktığını görmek için. Fazlasıyla bırakıyordu.
Mini tiyatronun penceresinden Antonio Bey görünüyordu, beresi gözlerinin üstünde. Bir hamle düşünüyordu. Biraz horluyordu.

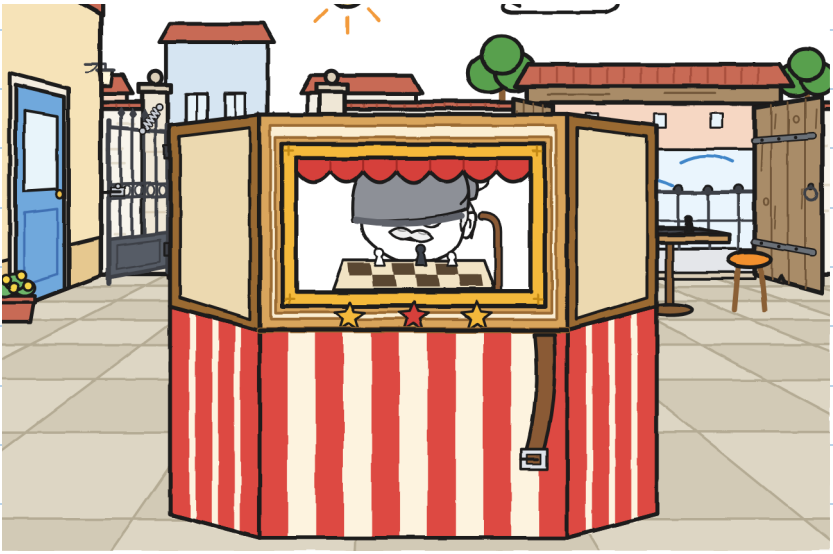

— Cumartesi ikisini de açacağım, dedi İrene. Bisikletler eski kapıdan girer, kanal ara sokağından. Yaya yükler demir kapıdan, kaldırımdan. Böylece karşılaşmazlar.
— Ama eski kapı daha geniş, dedi Hulita. Kendiliğinden de kapanmıyor.
— Demir kapı da sizin kapınız. Atölye mini tiyatroyu bir meydana götürürse daha kötü kapılar çıkar.
Hulita ağzını açtı. Noa'ya baktı. Bana baktı.
— Sen ne diyorsun?
Bütün hafta içinde ilk kez soruluyordu. Tarihiyle not ettim.

Ben demir kapı dedim, ama prova ederek. Noa da aynısını söyledi. Hulita tamam dedi, bu sefer yarı doğruydu.

Sonra ölçeri düzelttik. Üç kutucuğu vardı ve hiçbiri dünkü şey için de benim şeyim için de işe yaramıyordu.

ÜÇLÜ ÖLÇER (DÖRTLÜ)

	TAŞI 	YÖNLENDİR 	YOL AÇ 	HABER VER
avlu, ikinci deneme	Hulita ve Noa	Hulita ve Noa	Guni	Guni, hayır
dükkân → çeşme	Guni ve Noa	Hulita	Hulita	*kimse*

HABER VER: bildiğini söyle

Üçlü ölçerin dört kutucuğu var. Şikâyet etmiyorum. Beni en çok zorlayan dördüncüsü. —H.

Dönerken çeşmeden geçtik. Balığın önünde, topal tarafında durdum.

— Bana hikâyeyi anlatır mısınız?
— Uzun, dedi Hulita.
— Cumartesi, dedi Noa. Varabilirsek.

Hayır değildi. Krokiyi deftere koydum, bu sefer katlamadan, yarım kroki dışarıda kalacak şekilde.

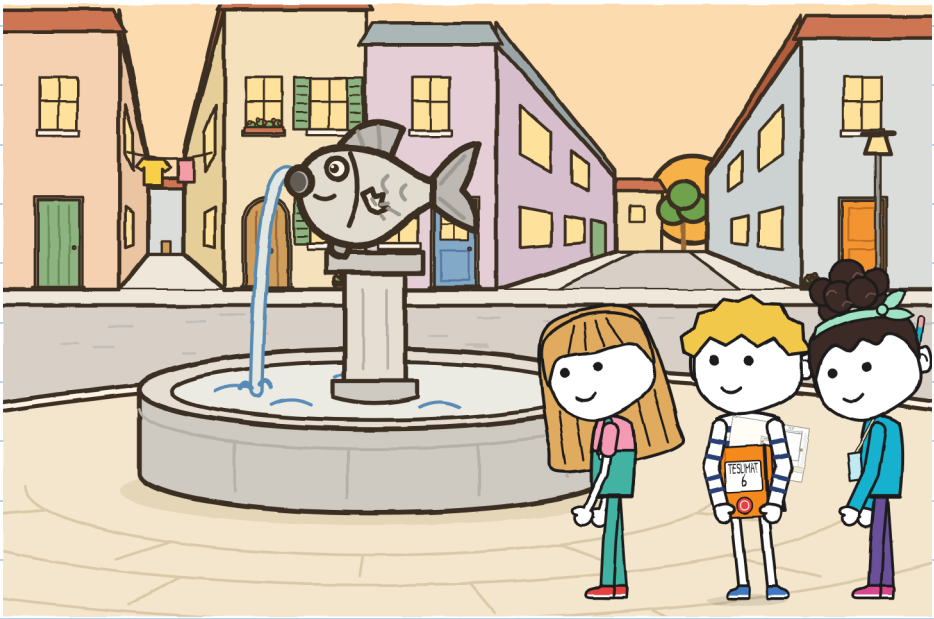

BÖLÜM 4

Herkes yönlendirebilir mi?

Cuma günü Tonyo dükkâna saatle, kalemle ve ŞİMŞEK'in kayıt kâğıdıyla geldi.

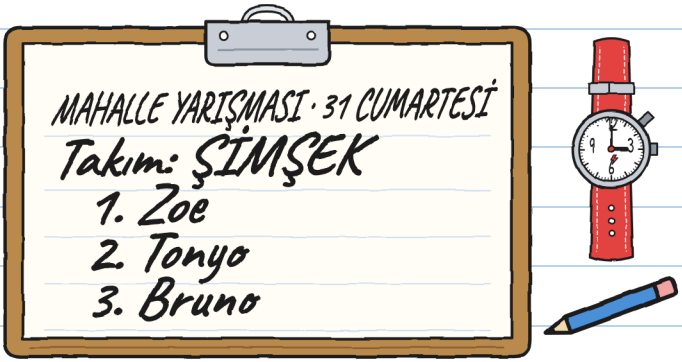

— Zoe yazmış, dedi. Bruno ona yazdırmış: "Bruno, be ile".

— Ya Zoe?

— Bruno yazdı. Be ile.

Sonra kutusuna oturup saati sıfırladı.

— Bugün zaman tutuyorum. Fikir söylemiyorum. Neyin tekrarlanması gerektiğini not ediyorum.

Noa'nın fikri: nöbetleşme. Üç etap ve her birinde başka biri yönlendirsin. Benim fikrim: yönlendirmek ile yol açmak aynı kişide olsun, serbest olanda, çünkü öbür ikisi yalnızca mini tiyatro görüyor. Hulita'nın fikri: hemen başlamak.

— İlkini kim yönlendiriyor?
Üçümüz aynı anda gösterdik. Her biri bir başkasını gösterdi.

Tonyo not etti. İrene kapıda, dosyasıyla bekliyordu; o da fikir söylemeden.

Mini tiyatroyu kaldırmadan önce Hulita dedi ki:
— Bir şey var. Çarşamba günü yalnızca Noa'nın anlayabildiği bir yönlendirme yaptım, sonra senin kaybolduğunu söyledim.
Başka bir şey söylemedi. Gerek yoktu: hepsi oradaydı.

— Tamam, dedim. Bunu Noa'dan öğrendim.
— Balığın hangi yüzgeci eksik? diye sordum.
— Soldaki, geldiğin yönden bakınca. Çeşmede sola dönüş. Beş adım önce haber veririm.
— İşte bu bir yönlendirme.

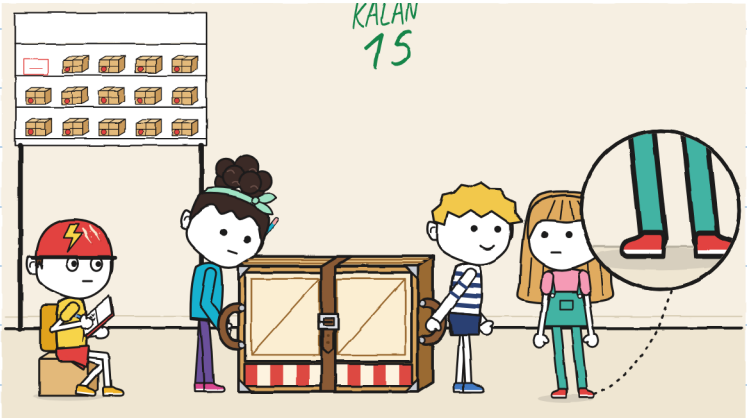

İki ayak da yerinde. Resimde kontrol et. —H.

Birinci etap. Noa kayışı ikinci deliğe bağladı.

— Beş adım... Sola dönüş!
— Kayış! dedi Noa. Ve tuttu.

Topal balığın etrafında hep böyle yapmışız gibi döndük.
Hiç klak olmadı.

— Birinci etap: altı dakika, dedi Tonyo.
Tekrarlanan: yok.

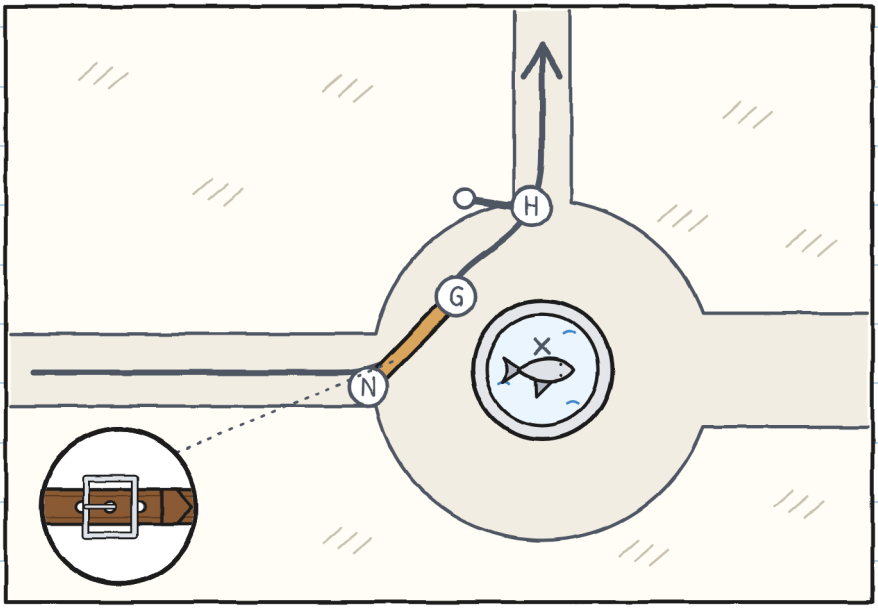

İkinci etap, çeşmeden köşeye. Hulita'yla Noa taşıyordu. Ben yönlendiriyordum.

Ben şöyle yönlendiririm:

— Üç adım. Dur. Bordür. Çık. İki adım. Dur. Bir hanım. İyi günler. Hanım geçiyor. Dört adım.

Hulita önde, tutamağıyla, tek kelime etmeden gidiyordu. Ayağı kendiliğinden kısa yola kayıyordu. Onu benim ayağımın yanına geri getiriyordu.

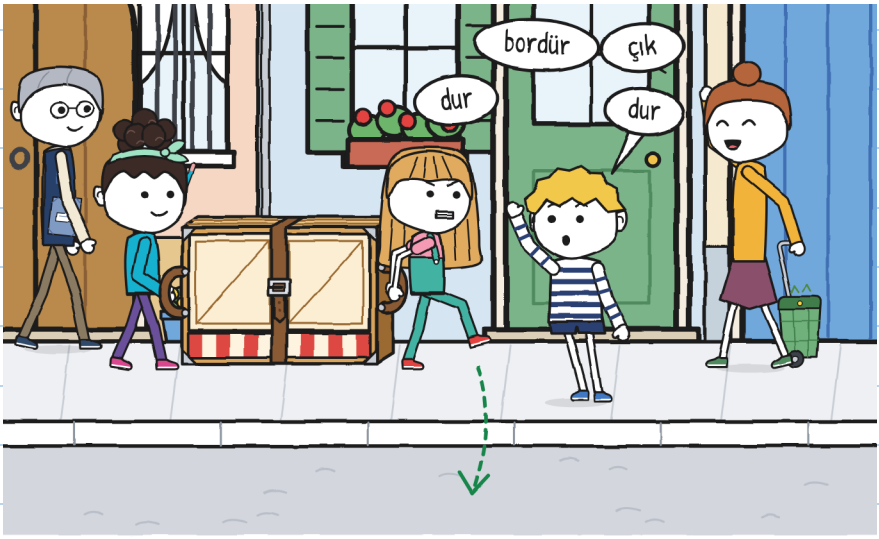

— İkinci etap: on bir dakika, dedi Tonyo. Hayatımda zaman tuttuğum en yavaşı. Tekrarlanan: yok.

Bir şeyi ilk kez yönetmiştim ve tekrarlamak gerekmemişti.

— On dört kez "dur" dedin, dedi Hulita.
— Saydım, dedi Noa. On beş.
— Altısı fazlaydı, dedi Hulita. Ama hepsini yaptım.

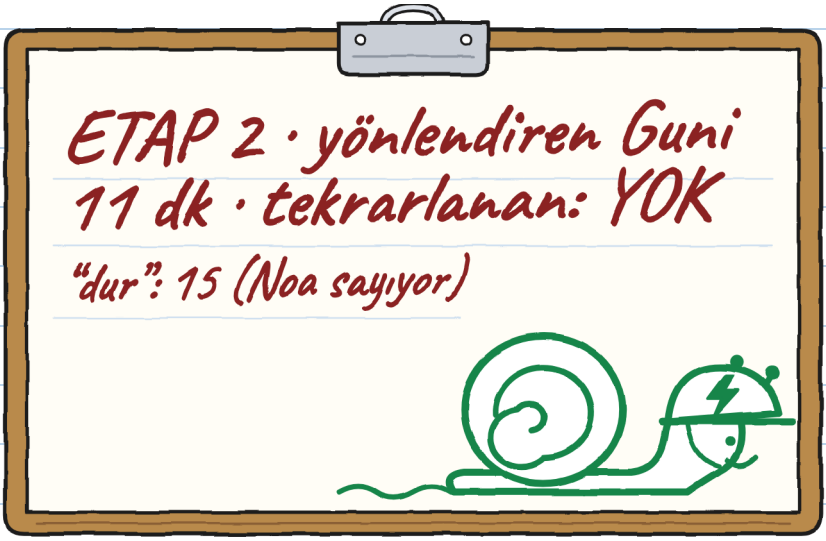

Hiçbirine itiraz etmedim. Dişlerim sıkmaktan ağrıyordu. —H.

Üçüncü etap, köşeden avluya. Hulita'yla ben taşıyorduk. Noa yönlendiriyordu, İrene'nin bütün takımlara dağıttığı yarışma haritasıyla.

Yirmi adım sonra durdu, kanal ara sokağının başladığı yerde.

— Çıkmıyor.

— Ne çıkmıyor?

— Harita bizi buradan sokuyor. Eski kapıya kadar. Biz ise öbür tarafta olan demir kapıdan giriyoruz.

Mini tiyatroyu yere bıraktık. Önce bırakılır;
sonra tartışılır.
Krokimi onun haritasının yanına koydum. Yarışma haritasında yalnızca bir giriş çizilmişti ve demir kapı değildi: eski kapıydı.
— Eski bir harita, dedim. Oradan girildiği zamandan kalma.

Oradan demir kapıya Noa'nın kırk iki adımı vardı. Ya da benim yirmi dört metrem. Onun adımıyla benim mezuramla bütün mahalle ölçülür.

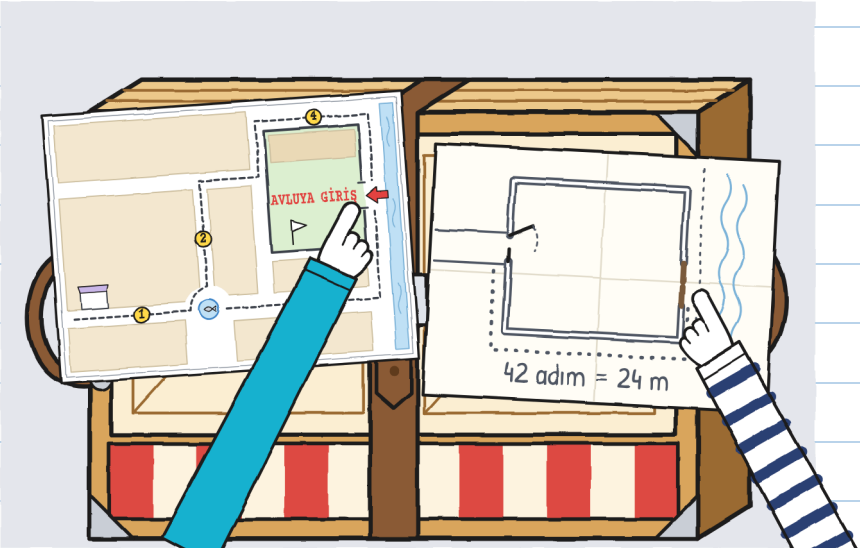

— İrene'ye söyleyelim mi? diye sordu Hulita.
— Öbür takımlara da, dedi Noa. Yoksa yayalar hep kanal ara sokağına girer. Bisikletlerle birlikte.
Ben bir şey demedim. Aynı fikirdeydim.

İrene haritaları tek tek kırmızı keçeli kalemle düzeltti. Tonyo kendisininkine baktı.
— ŞİMŞEK haritanın dediği yerden girecekti.
— Siz oradan giriyorsunuz, dedi İrene. Bisikletler için harita doğruydu. Tesadüfen.

Köşeye dönüp üçüncü etabı tekrarladık, bu sefer demir kapıya kadar. Hulita'yla ben taşıyorduk, Noa yönlendirdi, yol açtı ve haber verdi, hepsini birden:

— Dur! Kanadı tutuyorum! Geç!

Geçtik. Ölçeri doldurdum.

	TAŞI 	YÖNLENDİR 	YOL AÇ 	HABER VER
köşe → avlu	Guni ve Hulita	Noa	Noa	Noa: "harita yanlış"

Bütün kutucukları dolu ilk satır. Dördüncüsünü, haber vermeyi, Noa doldurmuştu.

Demir kapı ağır. Sırtıyla tuttu, senin salı günü yaptığın gibi. Ben not ediyorum, çünkü sen etmezdin. —H.

Tonyo bize kâğıdını gösterdi.

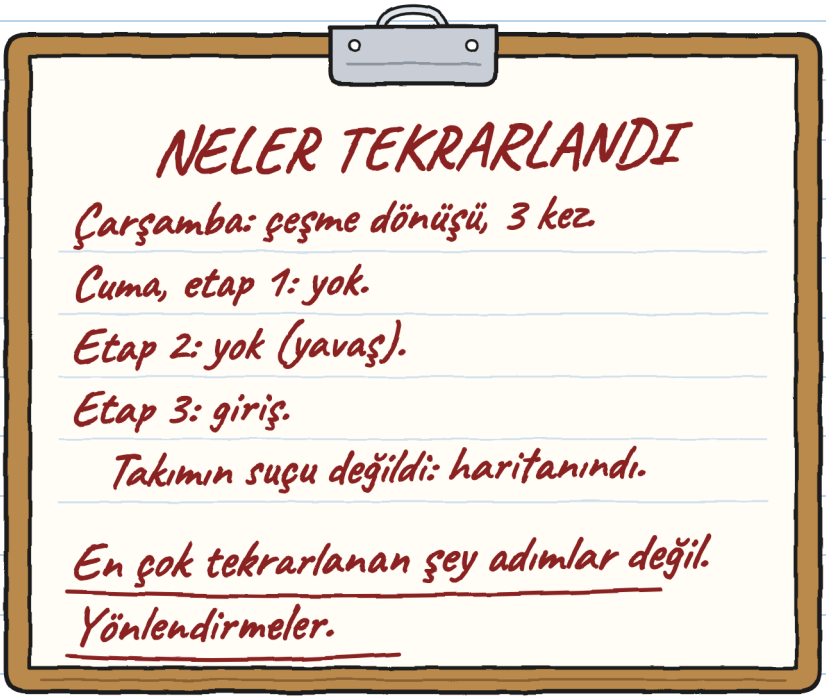

— Son söylediğin bir yorum, dedi Hulita.

— Bu bir veri, dedi Tonyo. ŞİMŞEK'te yanlış söylenen bir adres iki kez ödenir: gidişte ve dönüşte.

Kaskını takıp kendi işinin provasına gitti. Tilin.

Akşam dükkânda Mara mini tiyatroyu kutusuna koydu. Noa tokaya baktı.

— Yarın üçüncü delikte. Geç çözülse de.

Ben defteri çentiklerin köşesinden açtım. Bugün hiç yapmamıştım. Dört anlaşmazlık saydım. Dördünü de yüksek sesle söyledim. Birini kazandım.

BENSİZ KARAR VERİLDİ: ||||

ONLARSIZ KARAR VERİLDİ: |

Cuma.

Anlaşmazlık: 4.

Söylenen: 4.

Kazanılan: 1.

Kazandığın, mini tiyatroyu tartışmadan önce yere bırakmaktı. Onu sana armağan ediyorum. —H.

BÖLÜM 5

Birinci gelmek önemli mi?

Cumartesi günü cumartesilik turuncu tişörtümü giydim.

— Defterle uyumlusun, dedi Hulita.

Saat on birde avlunun iki kapısı da yıllar sonra ilk kez açıktı ve herkes iki kapıdan giriyordu. İrene düdüğüyle kuralları anlattı:

— Her takım yükünü bütün duraklardan geçerek buraya getirir. Yükle koşulmaz. Koşan etabı tekrar eder. Tekrar etmeyen zaman kazanır.

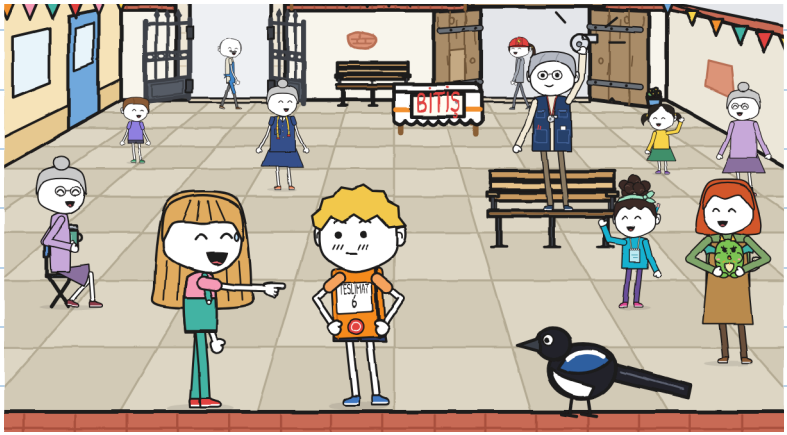

Listede beş takım vardı. ŞİMŞEK bisikletle bir zarf taşıyordu. Koro, bir nota sehpası. Satranç, dev bir tahta. Dikiş, başsız bir manken.

Bizimkini Noa pazartesi günü, beni tanımadan önce yazmıştı:

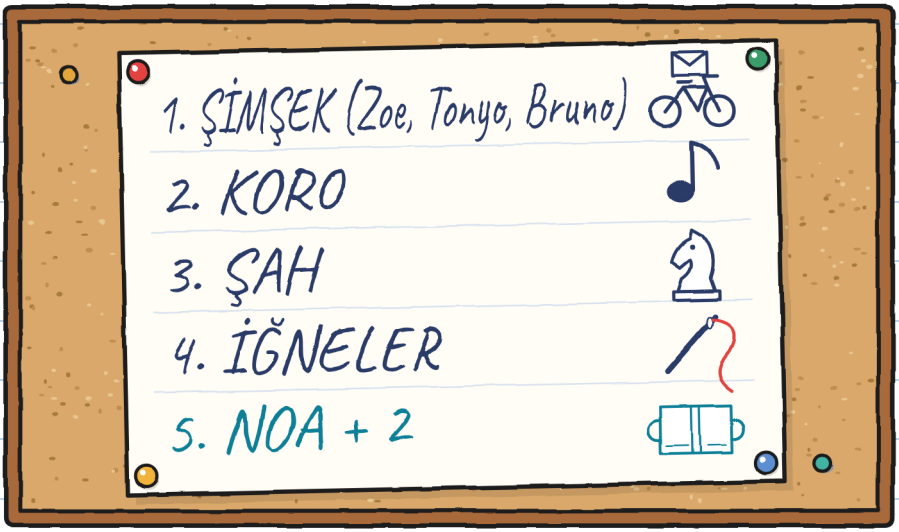

— "Noa + 2" takımıyız, dedim Hulita'ya.
— Ben 2'yim, dedi o. Sen de artı olursun.

Her takım yükünün uyuduğu kapıdan çıkıyordu. Bize startı yakında oturan ve koşmayan Antonio Bey verdi.

Mara mini tiyatroyu çıkardı. Noa kayışı çabucak bağladı ve kaldırdık. Klak: bir panel bir karış açıldı.

— Yere, dedim.

Kimse tartışmadı. İkinci seferde Noa kayışı yavaşça, üçüncü deliğe bağladı ve denemek için iki kez çekti. Antonio Bey bayrak yerine geçen beresini indirdi.

— Yavaş yavaş, dedi, böyle varılır.

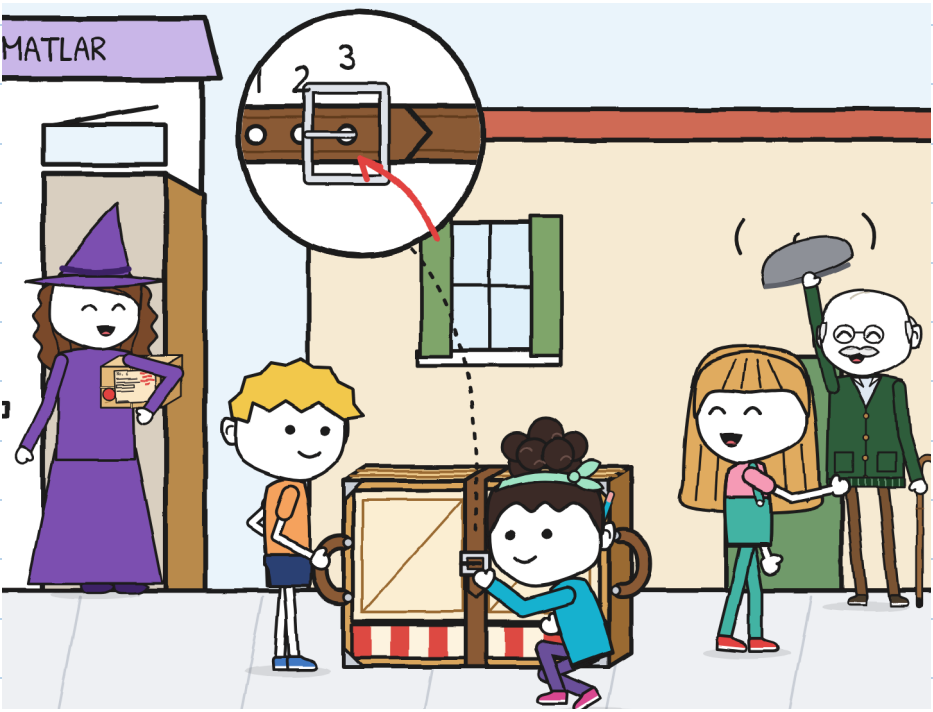

Birinci etap. Hulita yönlendiriyordu.

— Beş adım... Sola dönüş!

— Kayış!

Topal balığın etrafında yavaşça dönüyor, bütün köşeyi kaplıyorduk ki Zoe bisikletle geldi. Herkesten öndeydi. Fren yapıp bir ayağını yere koydu.

— Siz geçin. Bununla koşulmaz.

Biz virajdan çıkana kadar bekledi. Sonra gitti. Yirmi saniye boyunca onu geçtik. Kendisi zamanladı.

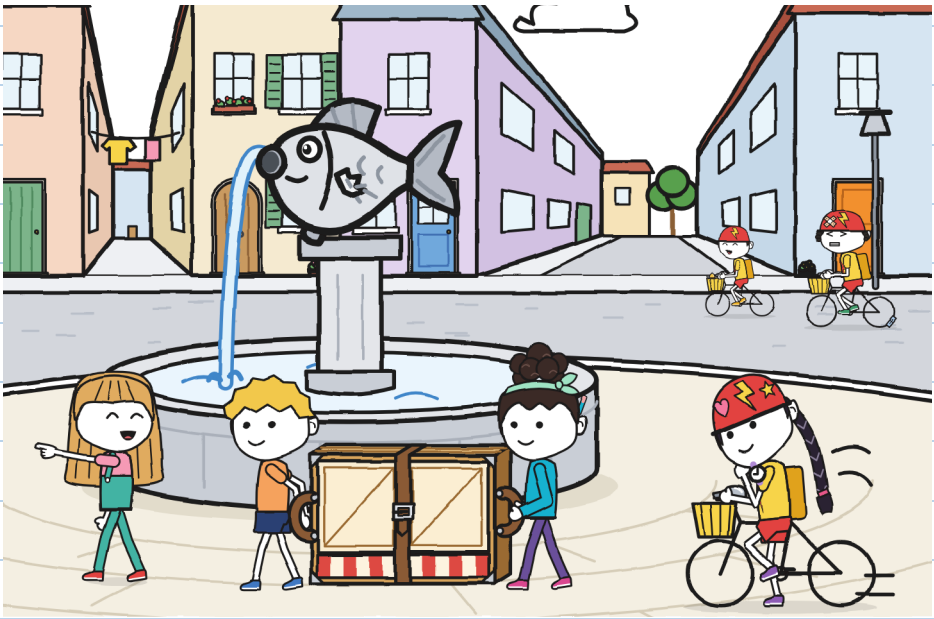

Her durakta bir kartı damgalıyorlardı. Fırındaki kartı Elia tutuyordu; baş parmağı unluydu, damgayı onunla vuruyordu.

ŞİMŞEK önümüzden üç kez geçti, her seferinde başka bir sokaktan. Tonyo iki elini gidonda tutup köşelerde zil çalıyordu. Bruno zarfı taşıyordu. Zoe önde gidip her durakta onları bekliyordu, üçü de gelene kadar karta dokunmadan.

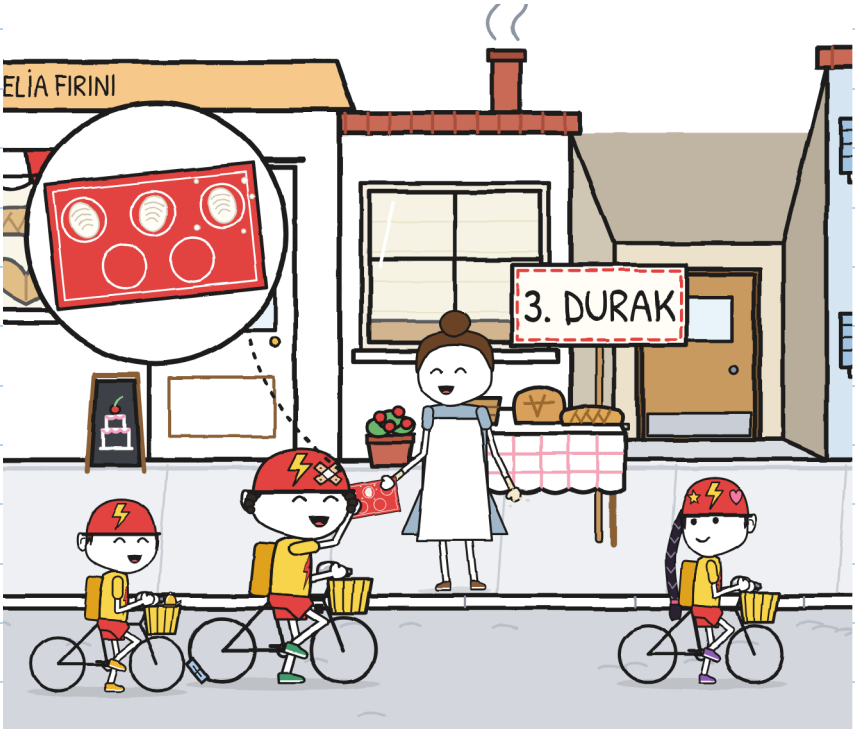

İkinci etapta koro nota sehpasıyla bizi geçti. Koşarak.
İrene'nin düdüğü çaldı ve koro, usulca şarkı söyleyerek çeşmeye döndü.
Satranç bizi geçti. Manken bile bizi geçti.
Hulita koşmadı. Yani: bir ayağı kaçtı. Geri getirdi.
— Birinci gelmek önemli mi? diye sordu.
— Etikette "birinci" yazmıyor, dedi Noa.
"Katlanmış" yazıyor.
— Bordür, dedim ben.

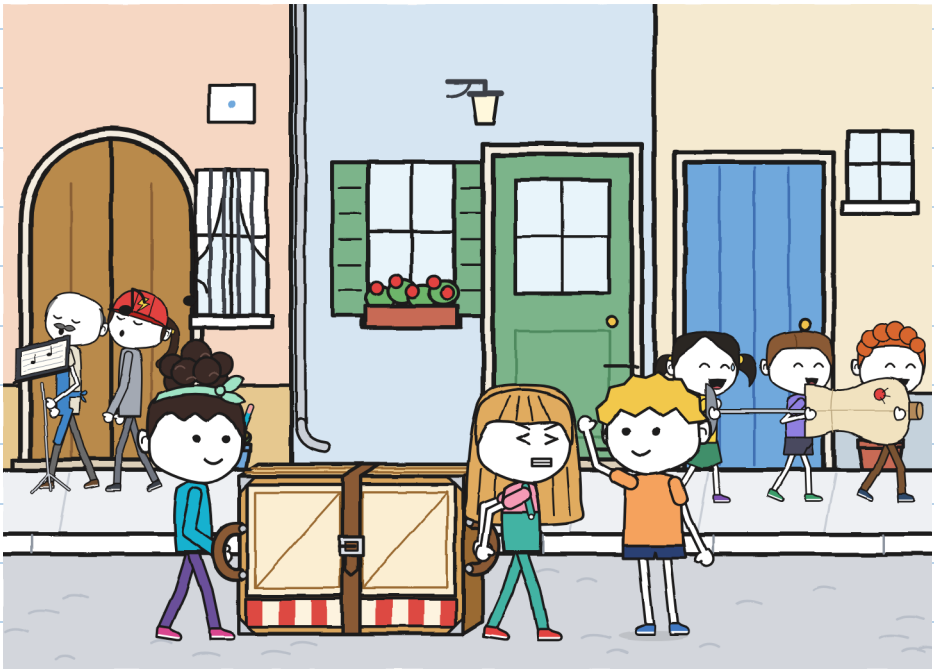

Üçüncü etap. Noa demir kapıya kadar yönlendirdi. Orada mini tiyatroyu yere bıraktık.

— Kim açıyor? diye sordu Hulita. Ve cevabı bekledi.

Üçümüz aynı anda gösterdik. Üçümüz de aynı yeri: Noa demir kapıyı gösterdi, Hulita demir kapıyı gösterdi, ben de demir kapıyı gösterdim. Sonra güldük, çünkü kimin olduğuna böyle karar verilmez.

— Sen, dedik Noa'yla ben. Noa kendi tutamağına geçti. Hulita kapıyı sırtıyla ve iki eliyle tuttu.

— Dur! Kanadı tutuyorum! Geç!

Geçtik. Katlanmış. Eksiksiz.

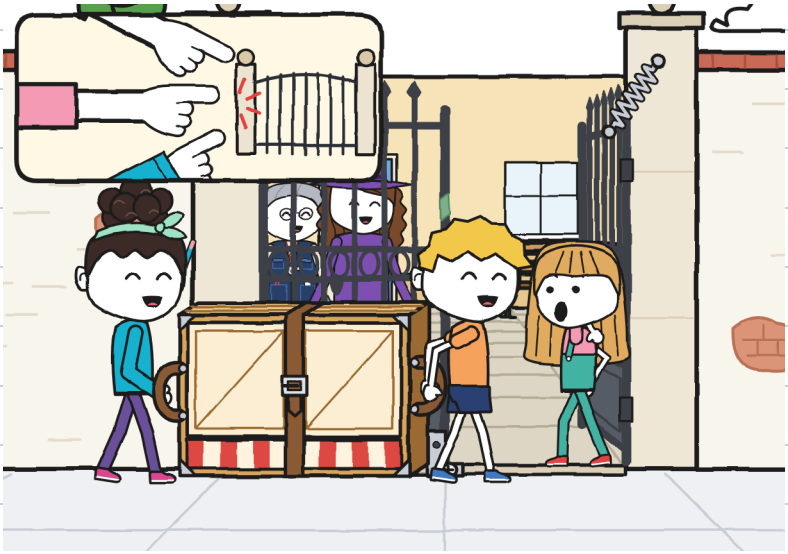

— Kırk bir dakika, dedi İrene.
ŞİMŞEK on dört dakikada gelmişti. Üçü de yerde, bisikletlerin yanında oturuyordu, terlemeden.
Mara kutu koltuğunun altında geldi. İrene mini tiyatroya baktı: avlusunun zemininde, katlanmış, kayış yerinde. Dosyayı açıp Mara'ya kayıt defterinin sayfasını gösterdi. Hulita ona yeşil keçeli kalemi verdi.
— Bana yarıyor, dedi İrene. Ve etiketi imzaladı.

Etikette TESLİM EDİLDİ kelimesi belirdi.
Kimse yazmamıştı.

İrene mini tiyatroyu not etmek için envanteri açtı. Gerek kalmadı: zaten sayfası vardı ve sayfada çok kötü el yazısıyla eski bir satır vardı.

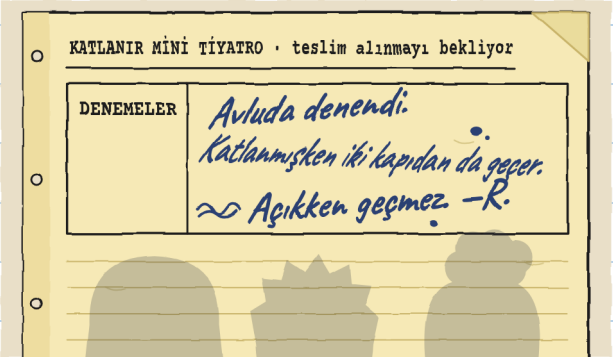

— Ben atölyeyi devralmadan öncesinden, dedi İrene. Kim olduğunu bilmiyorum.

— Biz de bilmiyoruz, dedi Hulita. Ama bir şeyler öğreniyoruz.

R. o avluda bulundu ve mini tiyatroyu göndermeden önce denedi. Bu sefer iki kapıyı da ölçtü: demir kapıyı ve eskisini.

Elia'nın kapısı. Avlunun ikisi. Kapı ölçüyor. Kart için saklıyorum. —H.

ŞİMŞEK kazandı, tek bir etabı bile tekrarlamadan. Ödül, Elia'nın, üstünde unla çizilmiş bir 1 olan bir somunuydu. Zoe onu üç parçaya böldü. Bruno'nun parçası onunkiyle aynı büyüklüktendi.

Yükünü eksiksiz getiren takımlara İrene bir kurdele verdi.

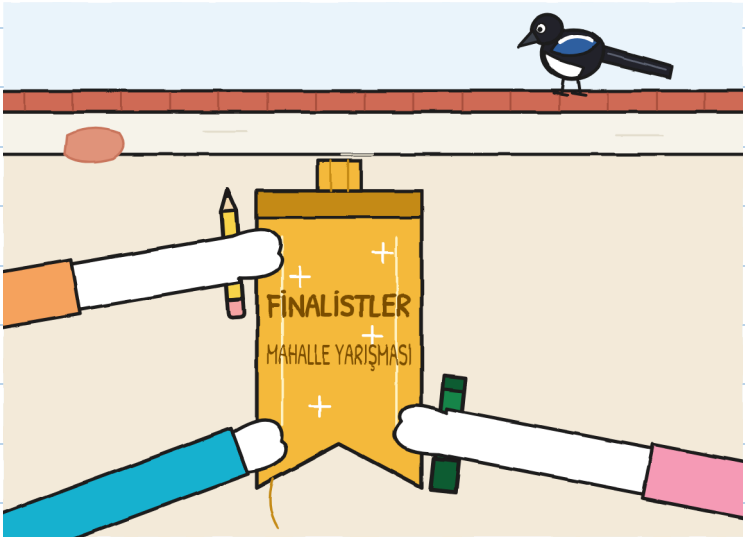

— Finalist, finalde en son gelen demek, dedi Hulita.
— Finale kalan demek, dedi Noa.
— Finalde en son kalan biz olduk, dedim ben. İkisine de uyar.

— Madem burada, dedi İrene, bir de ilk kez kullanalım.
Onu Mara'yla İrene açtı. Biz arkadaydık. Bir gösteri uydurmak için iki dakikamız vardı. Noa rolleri dağıttı. Önce sordu:
— Kim az konuşmak istiyor?
Elimi kaldırdım.
Kırıntı Vera'dan kurtulup bir metre uçtu ve bir panelin üstüne kondu, kuyruğu pencerenin önünde sarkıyordu. Gösteri buydu ve daha başlamamıştı.

Gösterinin adı "Girmek İstemeyen Paket" oldu. Hulita, başında kâğıttan bir külahla Mara'yı oynuyordu. Noa bütün kapıları oynuyordu. Ben pencereden bakan paketi oynuyordum.

— Atölye mi? diyordu Noa. Burası dikiş.

— İADE, diyordum ben.

Dokuz kez söyledim. Seyirci sayıyordu. Onuncuda Noa kollarını açtı ve ben öbür kelimeyi söyledim.

Selam vermek için üçümüz pencereye çıktık.

Sığıyorduk. Sıkış tıkış.

Parçalara bölünmez. İnsan sıkışır. —H.

BÖLÜM 6

Yarışma bitince geriye ne kalır?

Öğleden sonra etiketle dükkâna döndük. Noa da geldi. Hulita tabelaya baktı. Sonra Mara'ya baktı.

— Yapabilir miyim?

— Senin tabelan.

Hulita 15'in üstünü çizip büyük büyük 14 yazdı. Mara etiketi kitabındaki öbür beşinin yanına yapıştırdı.

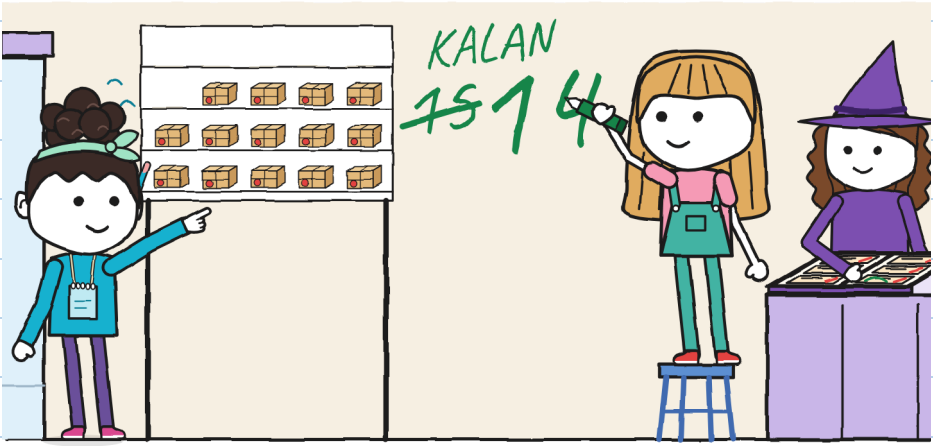

Noa onları alçak sesle saydı. On dört çıktı. Sayar. —H.

Tonyo sıralamayı getirdi, deftere yazayım diye.

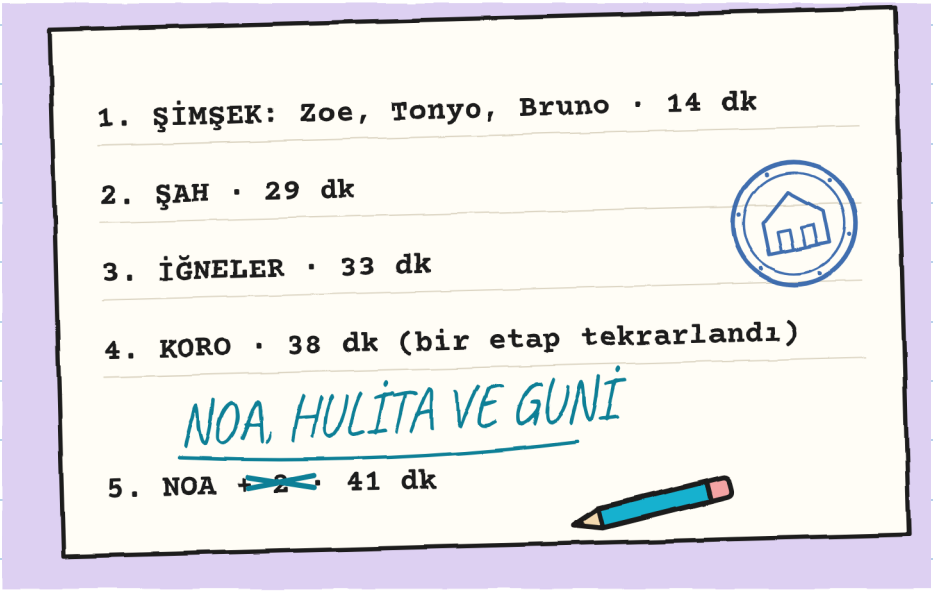

İki kez baktım. "Bruno" bütündü, üstü çizilmemiş ve üstünde hiçbir şey yoktu.

Takımımızınkini Noa turkuaz kalemiyle düzeltti, kimse istemeden.
— Pazartesi adınızın ne olduğunu bilmiyordum, dedi. Yani, Guni'nin adının ne olduğunu.

R.'nin kartını çıkardım. On bir ipucu vardı. Bir tane ekledim.

Tonyo okudu. Kendi satırını da, aşağıda, okudu. Hiçbir şeyin üstünü çizmedi.

— Mini tiyatroyu denemiş, dedi. Benim zilimi denememiş.

— Onu bilmiyoruz, dedi Hulita.

— Zilimden hiçbir envanterde tek satır yok, dedi Tonyo.

Bu da doğruydu.

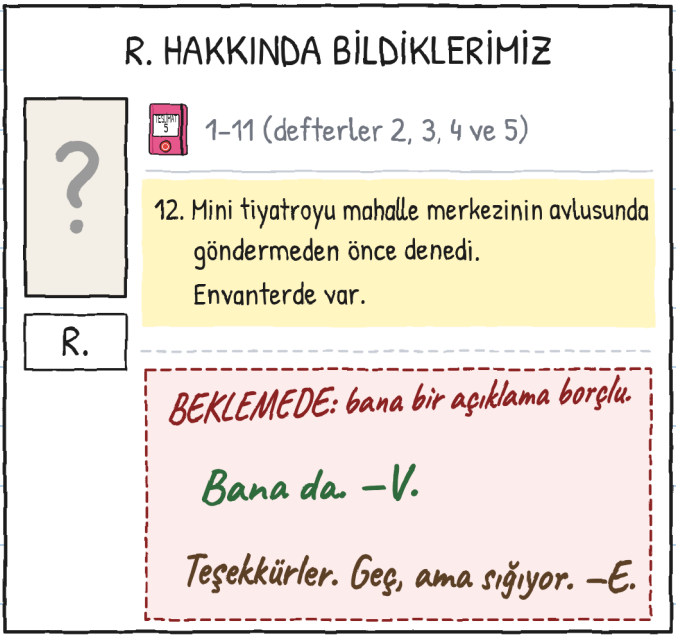

Sonra krokiyi tezgâhta açtım. Yani: artık katlı değildi.

— Senin kısmın eksik, dedim Noa'ya. Çeşmeden öteye ne varsa. O sokakları ben yalnızca metre olarak biliyorum.

Noa Hulita'ya baktı. Hulita tavana baktı, bu da onun karışmama yolu.

— İçine çizebilir miyim?

— Sana bunun için gösteriyorum.

Kalemi kulağının arkasından çıkardı.

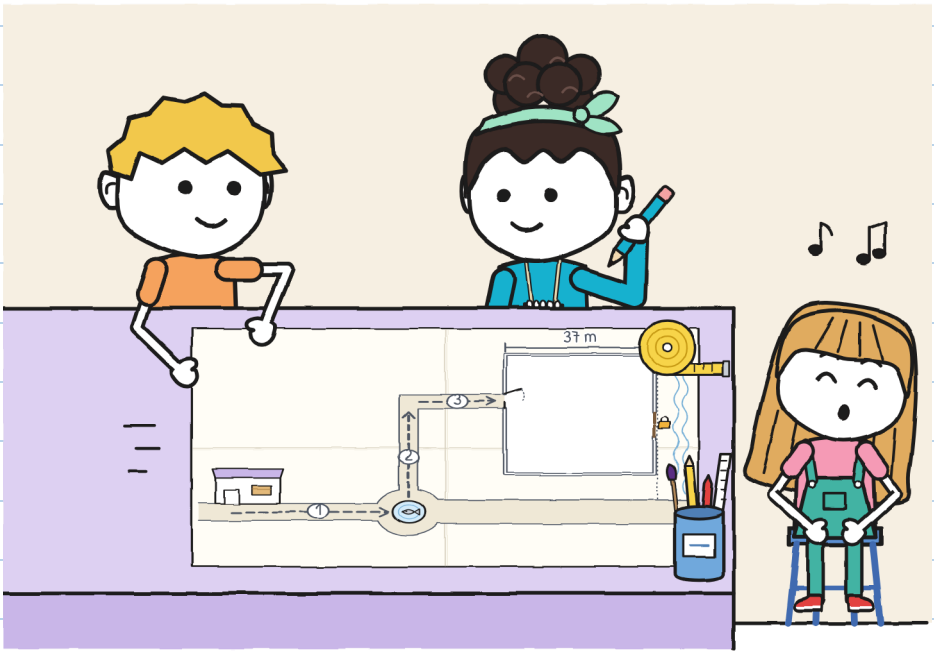

Noa kendi sokağını, merkezin içini ve mesafeleri adımla ekledi. Ben yanlarına metreleri yazdım. Hulita daha fazla dayanamayıp çeşmenin yazısını yazdı.

MAHALLE KROKİSİ (ÜÇÜMÜZÜN)

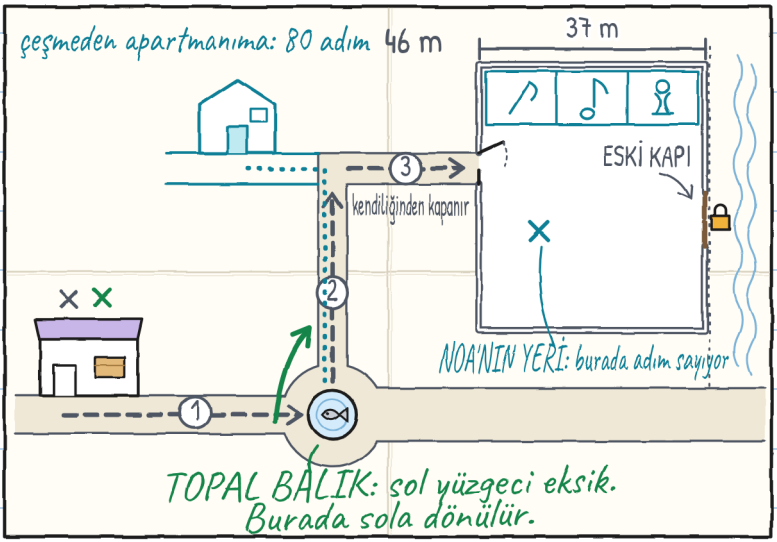

Onlar çizerken bana topal balığın hikâyesini anlattılar. Uzun. Söyledikleri kadar güzel değil. Ama artık biliyorum.

Çok güzel. Meselesi şu ki biz kötü anlattık: birbirimizin lafını kestik. –H.

Hulita kurdeleyi bileğine bağlamıştı. Üç ipi şimdiden çözülmüştü.

— Bende kalırsa pazartesi püskül olur, dedi. Deftere koyalım mı?

Onu ilk sayfaya, ORTAK'ın altına, her ucuna bir parça bantla yapıştırdık. Çözülmüş ipleriyle çizdim. Dağılırsa dağılır: olduğundan daha yeni çizmeyeceğim.

Benim defterim seninki kadar iyi kapanmıyor. O yüzden. —H.

Noa sayfaları geriye çevirdi, izinle, ve çentiklerin köşesine geldi.

— Bu ne?

— Yanlış tuttuğum bir hesap.

— Bu da? —Yüksek sesle okudu—: "Bir demir kapıyı bir taş da tutar."

— Salı günü düşündüm.

— Bir taş "bordür" demez, dedi Noa. On beş kez de "dur" demez.

Çentikleri silmedim. Kurşun kalemle olur ama istemedim.

Silme onları. Biraz benim. —H.

Pazar günü şafakta Noa nöbet tuttu, merkezin karşısında oturduğu için. Dokuzda dükkâna bir not getirdi. Adım sayarak gelmişti.

7:38: mini tiyatro, atölyede, katlanmış.
7:44: gün ağarıyor. Kıpırdamıyor.
7:50: duruyor. Attığı adım: sıfır. —Noa

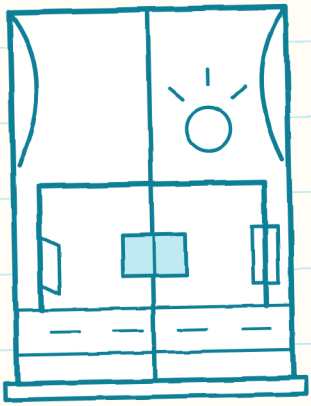

Benden iyi gözetliyor, benden iyi sayıyor ve ekmek yapmıyor. Üçte iki. —H.

Mara panjuru yarıya kadar kaldırıp geçmemize izin verdi ve ben rafı çizdim: on dört paket ve altı boşluk. Tabelaya dokunmak gerekmedi.

— Altı, dedi Mara. Ve kitabını kapadı.

Tonyo kutusundaydı, kaskı takılı, pazar olduğu hâlde. Noa kapının yanında ayakta kaldı. Kimse ona otur ya da git demedi. İstediği için geldi ve pazartesi provası var.

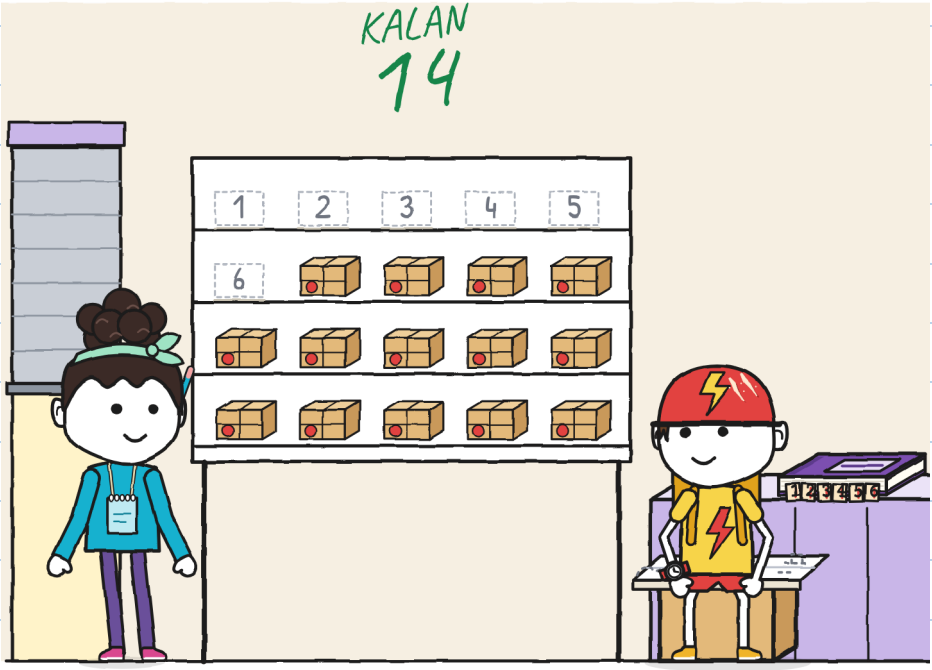

Defteri bitirmek için mini tiyatronun penceresini,
boş, çizdim.

Herkes kendini içine çizdi. Ben kurşun kalemle. Hulita yeşille. Noa turkuazla. Noa benim defterime boyamadan önce izin istedi. Hulita istemedi.

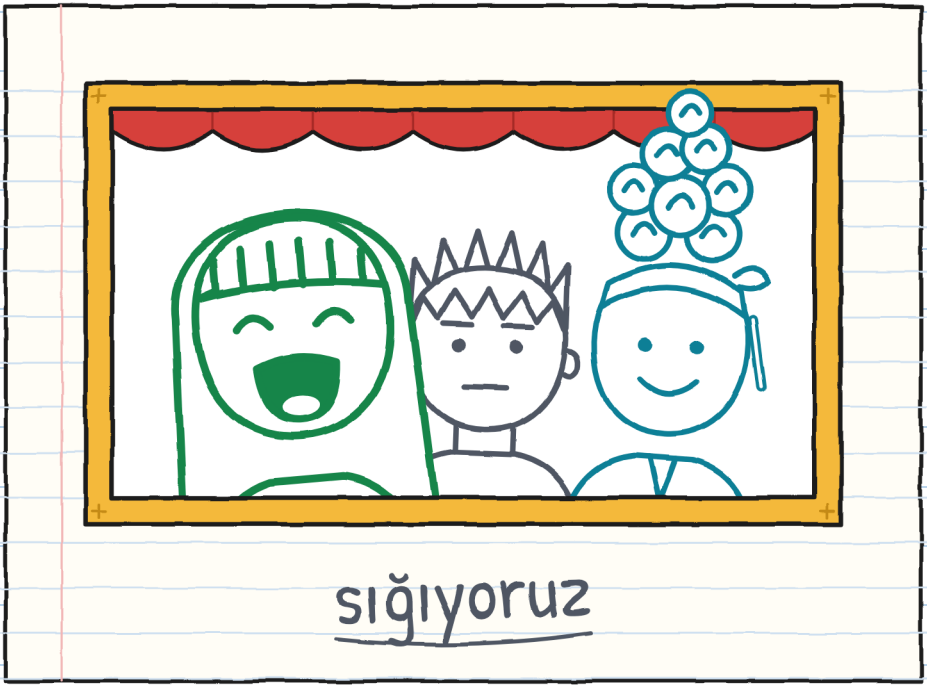

Ortak ortaktır. İlk sayfada yazıyor. —H.

6 NUMARALI TESLİMAT. Etap etap:

ETAP		KİM TAŞIDI	KİM YÖNLENDİRDİ	NE TEKRAR EDİLDİ
	Dükkân → topal balık çeşmesi	Guni ve Noa	Hulita	çeşme dönüşü (üç kez)
	Çeşme → köşe	Hulita ve Noa	Guni	yok (ama yavaş)
	Köşe → avlu	Guni ve Hulita	Noa	giriş: harita eskiydi
	Cumartesi	üçümüz	üçümüz, sırayla	kayış (ikincide, üçüncü delikte)
	Bizden önce	Mara, tek başına	kimse	dokuz sefer
	R.	?	?	bilmiyoruz

	TAŞI 	YÖNLENDİR 	YOL AÇ 	HABER VER
1	Guni ve Noa	*Hulita*	*Hulita*	*Hulita*
2	Hulita ve Noa	Guni	Guni	Guni
3	Guni ve Hulita	*Noa*	*Noa*	*Noa*

Üç kutucuk. Yok, dört. Üç isim. Hiçbiri boş değil. –H.

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 7

(çok yakında)

Bu sefer etiket, benim çoktan pijamada olduğum bir saat istiyordu.

Diğerleri kapatınca kim uyanık?
Benim dışımda. —H.

MAHALLE (6. SÜRÜM)

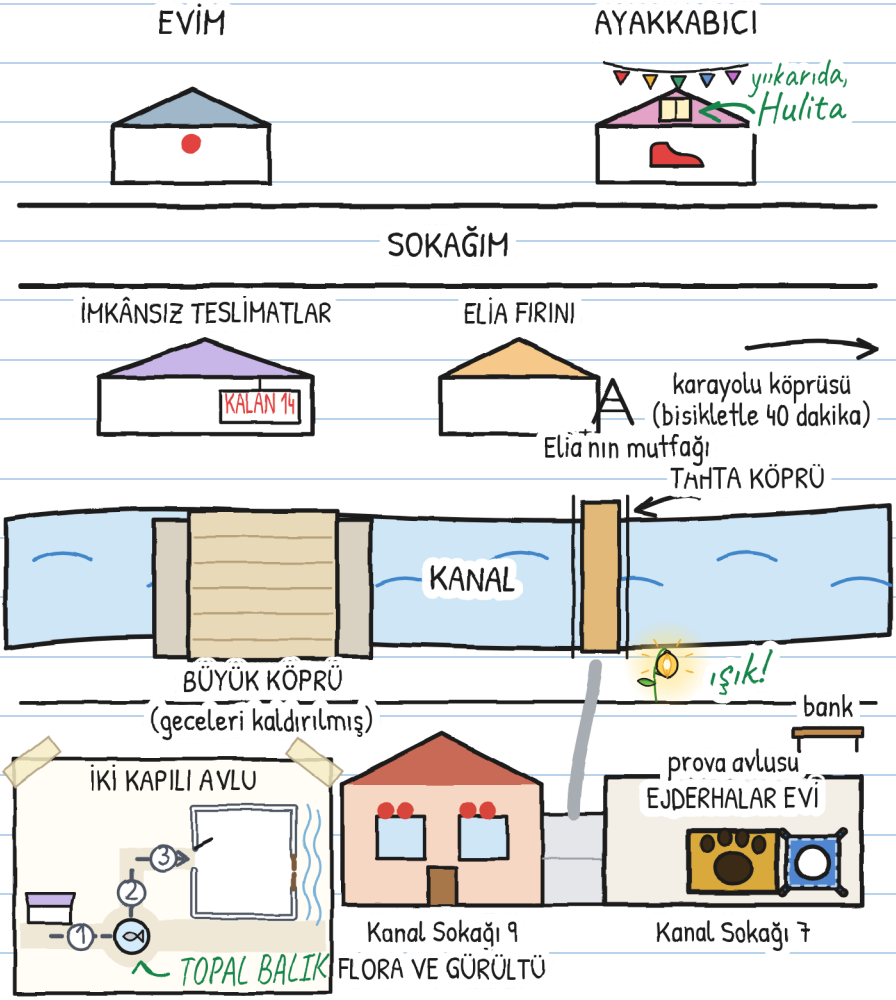

SENİN GÜZERGÂHIN

Kim taşıyor? Kim yönlendiriyor? Kim yol açıyor? Kim haber veriyor?

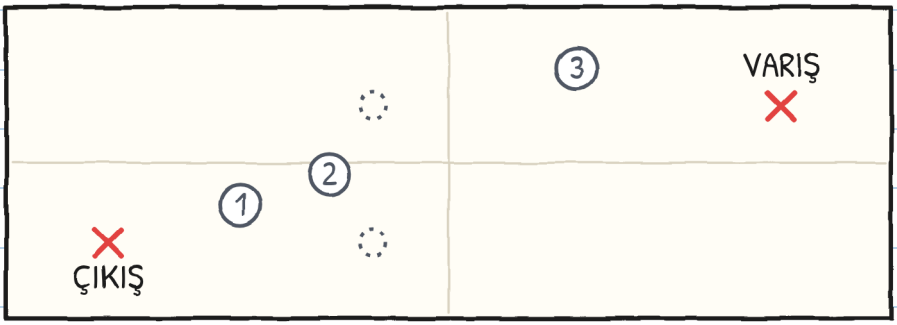

ÜÇLÜ ÖLÇER

	TAŞI	YÖNLENDİR	YOL AÇ	HABER VER
etap 1				
etap 2				
etap 3				

Bir kutucukta hep aynı isim çıkıyorsa, değiştir. –H.

TEK HİKÂYE, ALTI BEDEN

Altı beden var, 3 ile 16 yaş arası, ve 20'den fazla dil. XXS, XS, S, M ve L'de sayfalar da resimler de aynı. XL ise bir roman. Değişen tek şey, hikâyenin nasıl anlatıldığı.

BEDEN XXS · PRE-A1
GUNİ BİR KELİME YAZDI VE YER BIRAKTI. "ORTAK" KELİMESİNİ GÖRÜYOR MUSUN?

BEDEN XS · A1
Tek bir kelime yazdım. Yarım sayfa boş bıraktım. Bir dakika bile boş kalmadı.

BEDEN S · A2
İlk sayfaya bir kelime yazdım. Yarım sayfayı boş bıraktım, ne olur ne olmaz. Bir dakika bile boş kalmadı.

BEDEN M · B1
İlk sayfaya tek bir kelime yazdım. Yarım sayfayı boş bıraktım, ne olur ne olmaz. Bir dakika bile boş kalmadı.

BEDEN L · B2
İlk sayfaya tek bir kelime yazdım ve yarım sayfayı boş bıraktım, ne olur ne olmaz. Bir dakika bile boş kalmadı.

BEDEN XL · B2-C1
Resimli roman · 13+
AOBM seviyeleri yaklaşıktır.

Herkes kendi bedeninde. Aynı mini tiyatro. —H.

AİLELER VE ÖĞRETMENLER İÇİN

Her bölüme linguaula.com'da çalış

GERÇEK NAKİL: NE YAPMALI

1. Çıkmadan önce yolun tamamına bak.
2. Bir kişi serbest gider: kapıları açar ve haber verir.
3. Eller tutamaklarda. Menteşelerden ve kapanma yerlerinden uzakta.
4. Yük taşırken koşulmaz, yarışılmaz.
5. Biri "dur" derse herkes durur.
6. Önce yere bırakılır; sonra tartışılır.
7. Büyük şeyler iki kişiyle, bir yetişkinle birlikte açılır ve katlanır.

SADECE HİKÂYEDE mührü, bir hikâyede olabilecek ama gerçek bir nakilde olmayacak şeyleri işaretler.

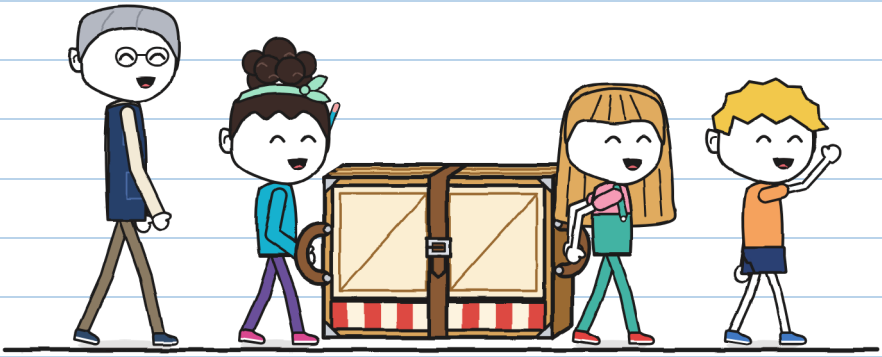

Yolla ilgili bir şey biliyorsan, önce söyle. —H.